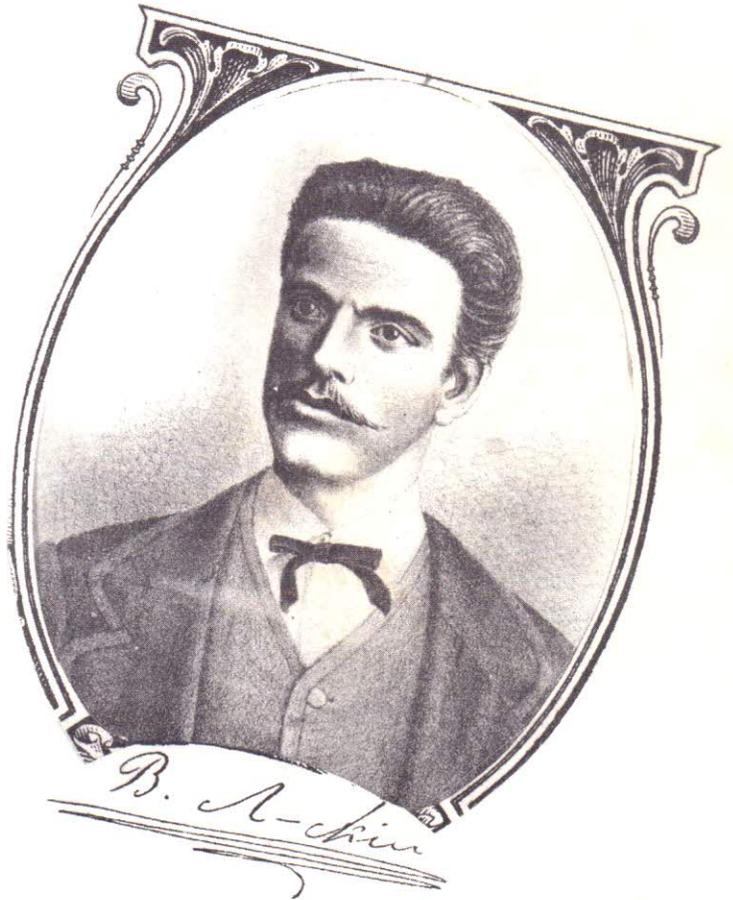

БОРБА®

BORBA®

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.
MARCH 1973

ЖЕРТВИ НА КОМУНИСТИЧЕСКИЯ ТЕРОРЪ

ЛИДЕРЪ НА
ДЕМОКРАТИЧЕСКАТА ПАРТИЯ

Д-ръ Александър Гиргиновъ
умрѣлъ въ лагера Бѣлене
на 22 II 1954

ОФИЦЕРЪ

Полковникъ Атанасъ Панчевъ
застрелянъ въ София
на 3 III 1943

ЛИДЕРЪ НА
СОЦИАЛИСТИЧЕСКАТА ПАРТИЯ

Кръстю Пастуховъ
одушенъ въ затвора Сливенъ
на 14 V 1949

ЛЕГИОНЕРЪ

Тодоръ Манафовъ
падналъ въ бой въ Бѣла
на 9 IX 1944

ЦАРСКИ СЪВЕТНИКЪ

Архитектъ Йорданъ Севовъ
слуша смъртната си присяда
на 8 IX 1944

ОБЩЕСТВЕНИКЪ

Михаилъ Шипковъ
умрѣлъ въ затвора София
на 7 VII 1953

Българю, за тебе те умрѣха,
една бѣ ти достойна зарадъ тѣхъ,
и тѣ за тебъ достойни, майко, бѣха!
И твое то име само катъ мълвѣха,
умираха безъ страхъ.

БОРБА

ВОРВА

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА

БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.

P. O. Box 1204 Grand Central Station. New York, N. Y. 10017, U.S.A.

Основателъ: Д-ръ Иванъ Дочевъ.

Редакторъ: Д-ръ Георги Паприковъ.

Година 22 брой 1

Книжка шестдесет и шеста

Мартъ 1973

ВСТЪПИТЕЛНАТА РЕЧЪ НА ПРЕЗИДЕНТА НИКСЪНЪ.

Д-ръ Иванъ Дочевъ
Председетелъ на Българския Националенъ Фронтъ.

На 20 Януарий 1973 година въ Вашингтонъ, столицата на Съединенитѣ Шати на Америка, при традиционната тържественостъ, Президента Ричардъ Никсънъ положи клетва, и встъпи въ длѣжностъ като Президентъ на Съединенитѣ Шати за втори периодъ отъ четири години. Следъ полагаането на клетвата, Президента произнесе своята програмна речъ и очерта политиката, която възнамѣрява да води презъ следващитѣ четири години и принципитѣ, на които ще се базира тази политика.

Въ връзка съ международнитѣ отношения Президента Никсънъ между другото каза:

"Новата ни международна политика не е отстъпление отъ нашитѣ принципи и отговорности, а е по-добъръ начинъ за осигуряване свѣтовния миръ".

"Новата ера, въ която навлизаме, нѣма да бѣде ера на изолиране".

"Ние трѣбва да изградимъ структура на свѣтовенъ миръ, която ще гарантира, че само съ разяснение, а не съ сила, едни или други идеи могатъ да се разпространяватъ".

"Годинитѣ, които сѣ предъ насъ, сѣ години, въ които Съединенитѣ Шати отново трѣбва да потвърдятъ своитѣ принципи и обещания".

"Ние подържаме принципа, че никоя държава нѣма право да налага своитѣ идеи на друга държава съ оръжие".

"Ние ще изпълнимъ своитѣ задѣлжения да защищаваме свободата и мира въ свѣта".

"Само ако ние изпълняваме нашитѣ задѣлжения на велика нация, както подобава на такава, само тогава ние ще останемъ велика нация".

Каква ще бѣде политиката на Президента на Съединенитѣ Шати на Америка е отъ голѣма важностъ, както за бъдещето на всички свободни страни, така сѣщо и за странитѣ подъ комунистическо робство.

Анализирайки Встъпителната речъ на Президента Никсънъ можемъ да извадимъ логичното заключение, че презъ следващия периодъ отъ четири години той не ще води политика на капитулация, а ще подържа принципитѣ и обещанията на Съединенитѣ Щати за подкрепа на едно развитие, което ще осигури свободата на всички народи. Той ще се стреми да ограничи разпространяването на принципи и идеи чрезъ сила или агресия. Президентътъ потвърди своето становище, че нѣма намѣрение да изолира Съединенитѣ Щати на Америка, а ще продължава да изпълнява нейнитѣ задължения на международната сцена, както подобава на една велика нация.

Дейността на Президента Никсънъ преди и понастоящемъ, проведена съ твърдостъ, решителностъ и смѣлостъ е гаранция, че каузата за освобождение на поробенитѣ отъ комунизма народи намира въ негово лице единъ убеденъ приятелъ и вѣренъ защитникъ.

Никой не може да предвиди какъ ще се развиятъ събитията и колко време може да мине докото се дойде до едно или друго благоприятно разрешение на проблемитѣ.

За да може да проведе своята политика Президента Никсънъ има нужда отъ подкрепа, подкрепа отъ страна на народа и подкрепа отъ страна на Парламента. Положението въ Парламента на Съединенитѣ Щати на Америка не е благоприятно. Опозиционната партия има болшинство и много често отъ партийни смѣтки се създаватъ пречки. Съгласно Конституцията на Съединенитѣ Щати на Америка, Президентътъ трѣбва да има удобрението на Парламента при важни решения и действия, а също така, могатъ да му бѣдатъ наложени мѣроприятия, противни на неговото разбиране.

По отношение на народа картината е доста окуражителна. Макаръ, че Президента Никсънъ имаше голѣма опозиция, той бѣше преизбранъ съ грамадно болшинство. Този фактъ още веднѣжъ потвърди, че здравитѣ сили всрѣдъ народа на Съединенитѣ Щати на Америка сѣ на поста си и че болшинството на народа не се влияе отъ лѣвичарската пропаганда, а трезво расжждава и когато дойде времето казва положително своята дума. Това е една здрава основа, на която може да се разчита въ бъдащето.

Дългъ и труденъ е пътя, който има да се измине дакато се дойде до онова, което ние желяемъ да видимъ реализирано - възврѣщане на свободата и независимостта на поробенитѣ народи.

Ние, обаче, не можемъ да очакваме, че когато и да било нашитѣ желаня ще бѣдатъ реализирани отъ други, че ние ще получимъ като подарѣкъ това, което желяемъ. Разрешението на проблема зависи, може да се каже, едва ли не изключително отъ насъ - какъ ние ще действуваме, до колко ще останемъ устойчиви на позициитѣ си, колко продължително сме въ състояние да водимъ борбата за свобода.

Както ние българитѣ, така и американцитѣ отъ другитѣ националности, сега поданици на Съединенитѣ Щати на Америка, иматъ възможността да укажатъ голѣмо влияние при разрешаването на въпроситѣ, ако сѣ организирани и единни. Милиони сѣ онѣзи като насъ и отъ тѣхнитѣ гласове при много случаи зависи дали единъ или другъ Народенъ представителъ ще бѣде избранъ, което значи дали една или друга политика Парламента утре ще следва. Ние нѣмаме оправдание, ако не изпълнимъ своя дългъ и още по-малко имаме право да критикуваме Правителството или Президента, че не водили желаната отъ насъ политика, ако не дадемъ нашата подкрепа тѣмъ. Началото изразено въ Встъпителната речъ на Президента Никсънъ е окуражително: нека допринесемъ всичко, каквото можемъ, та утре да се получатъ желанитѣ и отъ насъ резултати.

Хр. Ботев

Настоящата статия бѣ печатана въ БОРБА презъ 1954 година. Мислитѣ, изразени въ нея, съ своята актуалностъ и проникване на проблемитѣ отъ автора ѝ - Христо Статевъ, сега вече покойникъ, не сж загубили и до днесъ своята стойностъ

Тѣзи мисли, надѣваме се, ще дадатъ и сега патриотично вдъхновение на по-новитѣ наши братя-емигранти, които не сж имали възможността навремето да прочетатъ тази статия .

Христо Ботевъ падна съ другаритѣ си за България.

Обидно е, разбира се, за светлата паметъ на Ботева да го сравняваме съ Георги Димитровъ. Но това сравнение не само се прави при всѣки поводъ отъ българскитѣ комунисти, но дори се набива въ главитѣ на новитѣ поколения, че Георги Димитровъ е билъ по-голямъ и по-великъ, понеже е билъ експонентъ на една доктрина отъ "международенъ характеръ" и вдъхновенъ борецъ за "мировата пролетарска революция". Това се изтъква въ специални броеве, издавани въ списанията на "Димитровската младеж", по случай ежегодния Ботевъ празникъ, и повтарящи се всѣка година.

Че единъ денъ мрачния режимъ на Георги Димитровъ ще бѣде най-тъжния епизодъ въ превратноститѣ на нашето историческо развитие, това е вече безспорно. Че "мавзолея" на Георги Димитровъ, ако оцѣлѣ, ще бѣде свѣрталище на бухалитѣ и това не подлежи на съмнение! Създадениятъ днесъ ореолъ около заслугитѣ на Димитровъ ще изчезне. Ще изчезне, не само като искусствено създаденъ, далечъ надхвърлящъ личнитѣ качества и духовни сили на този "комунистически кумиръ", но и защото идеитѣ, върху които се крепи този ореолъ, се указаха чужди и катастрофални за цѣлия български народъ, особено за работници и селяни. "Боговетѣ" сж въ залѣзы!

Когато става дума за "революционната дейностъ" на Георги Димитровъ и особено когато се сравнява съ Ботевата, тя най-добре се характеризира въ преценката на Христо Кабакчиевъ - единъ отъ най-просвѣтенитѣ идеолози на Марксизма въ България, най-близъкъ сътрудникъ на Димитъръ Благоевъ, дългогодишенъ главенъ редакторъ на партийния органъ "Работнически вестникъ" и виденъ членъ на "Тѣсняшката", по-късно Комунистическата партия. Както се знае, Христо Кабакчиевъ, Коста Лукановъ, Коста Ципорановъ, Еню Марковски, Д-ръ Максимовъ и други членове на Централния имъ комитетъ, сж били решително противъ отпочването на Септемврийскитѣ бунтове, които се заповѣдаха отъ Москва. Георги Димитровъ и Василъ Коларовъ ги отпочнаха, мимо волята на партията, като първо си осигуриха канала за бѣгство. И тъкмо по този поводъ, следъ пропадането на бунтоветѣ презъ 1923 година, Христо Кабакчиевъ писа:

"Христо Ботевъ мина Дунава, за да изгори въ пламъка на една народна революция, а нашъ Георги избѣга презъ Дунава, следъ като запали огъня и остави толкова наши наивни другари да станатъ жертва на една кървава авантюра, заповѣдана отъ вѣнъ, предварително осадена на катастрофа!...

Георги Димитровъ
зароби България!

Дѣлото на Христо Ботевъ ще преживѣе всички дълбоки промѣни и пакъ ще остане една отъ могъщитѣ прояви на българския духъ. То обобщава всички върховни усилия на българския народъ въ стремлението си да създаде цѣлокупнитѣ условия за едно свободно прогресивно развитие.

Идеитѣ на Възраждането той възпламени чрезъ една истинска революционна дейность и силата на това възпламеняване той изрази въ лъчезарния героиченъ подвигъ на своята саможертва. Така се отива къмъ безсмъртието!

Но Христо Ботевъ се прояви и като великъ хуманистъ за епохата. Хуманизмътъ на Ботева не бѣше подчиненъ на една опредѣлена доктрина, както се мѣчатъ да я изкаратъ нашитѣ комунисти. За него народитѣ на бѣха единъ амалгамиранъ колективъ. Той никога не е допущалъ, че тѣ могатъ да се третиратъ като бездушна вещь отъ една самозвана олигархия, каквато е днесъ комунистическата власть, която така насилнически и така безотговорно разполага съ гражданина, съ човѣка, се неговия трудъ, съ неговата съвестъ, съ неговитѣ убеждения, съ неговитѣ права, съ неговитѣ лични и граждански свободи!

Социалниятъ елементъ въ хуманизма на Христо Ботевъ - въ Марксихески смисълъ на думата - за социална правда, за премахване на експлоатацията, за равномерно разпредѣление на богатата, за борба срещу социално и политическо подтисничество и прочее, който се отрази така блестяще и въ неговата вдъхновена поезия, не стои въ никаква прѣка връзка съ Марксизма! Христо Ботевъ бѣ голѣмъ идеалистъ и тъкмо този безмѣренъ идеализмъ го свързва съ нестихващия устремъ на човѣчеството къмъ едно морално съвършенство, преди всичко за самия човѣкъ, при което единствено могатъ да бѣдатъ отстранени злинитѣ на живота...

Въпрѣки своя хуманизмъ Христо Ботевъ бѣше преди всичко и голѣмъ националистъ. Той не измѣни на българскитѣ национални идеали. Въ своитѣ полемични статии той се застапваше все така пламенно за историческитѣ права на българския народъ!

Ботевиятъ кристаленъ национализмъ сумира всичкитѣ копнежи на българитѣ да се видятъ обединени, независими и организирани въ своя свободна демократична държава. И днесъ Ботевиятъ национализмъ ни сочи най-правия пътъ въ борбата за освобождението на България!

Д ѣ л б а.

По чувства сме братя ние съ тебе
И мисли еднакви ние таимъ.
И вѣрвамъ че въ свѣтътъ за нищо
Ние нѣма съ тебе да са раскъемъ.

Добро ли сме зло ли правиле.
Потомството наши ще сѣди:
А сега — дай ржка за ржка
И напѣдъ съ стѣнки по твърди!

Спжтникъ ни сѣ биле въ животътъ
Страдания, бѣдиность въ чужбина,
Но тѣхъ сме ние братски дѣлиле
И пакъ ще ги дѣлимъ двамина . . .

Ще дѣлимъ ний хорски укори.
Ще тѣрпимъ и приемѣхъ глупешки.
Ще тѣрпимъ, но нѣма да охнемъ
Подъ никакви мжки човѣшки.

И глава ний нѣма да сложимъ
Предъ страсти и свѣтски кумпри:
Сърцето си вече казахме
Съ печалипте наши двѣ лири . . .

Напредъ сега съ чувства и мисли
Последната дѣлба да дѣлимъ:
Да изпълнимъ дума завѣтна —
На смъртъ, братко, на смъртъ да вхрвимъ!

Инж.Александъръ Костовъ

"Неоспоримо е, че Църквата е противъ комунизъма, както той е осъщественъ днесъ, иначе тя би отекла сама себе си" - писа незабравимиятъ отецъ Гаговъ въ "Емигрантски Вести" презъ 1952 година. За съжаление, развитието на Православната Църква въ България и въ емиграция презъ последното десетолѣтие потвърждава това, което изглеждаше неоспоримо. Съ доброто желание може би, да служи на Християнската религия, висшата българска духовна йерархия тръгна по патя на съжителство съ комунизъма, което неизбъжно води до единъ край - самоунищожение.

Известенъ фактъ е, че Българската Църква е въ криза: нови храмове не се строятъ, а съществуващитѣ се намиратъ въ окайваще състояние. Подържани сѫ само до нѣкаде монастиритѣ и стариннитѣ църкви и то като обекти съ музейна или туристическа стойностъ. Духовнитѣ служители сѫ въ пълна финансова зависимостъ отъ комунистическата властъ. Младехъта, въ грамадното си множество, се е отвърнала отъ религията. Причинитѣ сѫ лесно обясними - отъ една страна неспирна безбожническа пропаганда, провеждана отъ управницитѣ, а отъ друга - примирителни, нагаждани се и подмазващи се духовни сановници. Какво друго би могло да се очаква отъ тази младежъ, когато самиятъ Патриархъ при едно тържество, говорейки за добритѣ отношения

между Църква и държава, казва:

ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК Брой 26—29 Стр. 36

Красноречиво доказателство за това е и настоящата пищна трапеца, предложена от името на Народното ни правителство. Тук в най-сърдечна атмосфера общуват с връзките на взаимно уважение и почит видни представители на нашата социалистическа Държава, на нейни културни институти и обществени организации, високи пратеници на поместните православни църкви, из-

тъкнати дейци на икуменническото и християнско-миротворното движение, архиепископи и др. църковни труженици от всички подразделения на Българската патриаршия.

Държавата ни отпуска ежегодно субвенция, осигурява ни монопол в производството и пласмента на всички предмети, свързани с църковно-богослужебния живот.

Българскиятъ народъ, българската младежъ сѫ отrekli комунистическата властъ и не е никакъ чудно, че сега отричатъ и тѣзи, които сѣдѣтъ въ "най-сърдечна атмосфера на пищни трапеци" съ тѣхъ!

Какъ се достигна до това положение? При ужаситѣ презъ месецитѣ на "революционната яростъ" следъ 9 септемврий 1944 година, главенъ обектъ на комунистическитѣ престѣпления бѣха българскитѣ свещеници. Въ редица предишни издания на БОРБА/№ 33, 34, 35 отъ 1962 и 1963/ бѣха изнесени списъци съ имената на избити отъ комуниститѣ 4 митрополити и 86 православни свещеници и духовни пастири отъ други християнски деноминации. Стотици и стотици други Божии служители станаха незнани жертви на варварскитѣ поробители, заплащайки съ живота си своята вѣрностъ къмъ Богъ и България. Духътъ на Българската Православна Църква бѣ сломенъ.

Отъ останалитѣ живи свещенослужители се намѣриха нѣкои, които се опитаха, поради различни причини, да кокетничатъ съ палачитѣ. Единъ отъ тѣхъ, Софийскиятъ Епископъ Стефанъ склучи невзраченъ договоръ за сътруничество съ Отечествено-фронтовцитѣ, давайки имъ съ това, така необходимата за тѣхъ по това време представителностъ и морална подкрепа. Скоро стана ясно, каква бѣ цената на това сътруничество: съ помощта на Московската Църква и комунистическата властъ, на 19 Януарий 1945 година г.г. Стефанъ бѣ провъзгласенъ за Български Екзархъ, а наскоро следъ това, на 22 Февруарий 1945 година, схизмата наложена на Българската Православна Църква, бѣ вдигната.

Ето какво казва днешния български Патриарх Максимъ за този периодъ отъ развитието на Българската Православна Църква: ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК Брой 26-29 Стр. 33

След не малко перипетии в отношенията между Църква и държава до Втората световна война, които се отразяваха неблагоприятно и върху църковно-организационния ни живот, усилията за каноническо устройване и възглавяване на Екзархията се увенчаха с успех в зората на новата — социалистическа епоха. Със съдействието на се-

стрите църкви и най-вече в резултат на традиционната дейна любов и подкрепа на Руската патриаршия, при благосклонното отношение на народно-демократичното ни Правителство, Българската църква се освободи от схизмата и получи признание на своята автокефалия; избран бе неин редовен председател — екзарх;

Естествено е, че комунистите не направиха това отъ любовъ къмъ религията или за да задоволятъ духовно-християнскитъ нужди на българския народъ. Следъ като тѣ въ сѣщностъ унищожиха независимата Българска Православна Църква въ първитъ месеци следъ 9 септемврий 1944 година, следващата имъ целъ бѣ да изградятъ една послушна Църква по свой образецъ, която да имъ служи въ външно-политическитъ и международни отношения съ свободнитъ страни, кадето религията безспорно играе голѣма роля. Подобно е и мнението на тогавашния Ню Йоркски Митрополитъ Андрей, както се вижда отъ следващата извадка отъ едно негово собственоорачно корегизирано изложение, писано въ 1948 година:

*Имаме два типа мисли; като ~~възрелие~~ отъ не ни погледа
на мислените идеални образи Христов, то казва
иска да замисли тоя въ догматичен образ с образи
на Св. Св. Духа и Георги Димитров. За да работи
Църквата в България, Правителството, както съ подкрепата
та и съдействието, на Св. Св. Духа и Георги Димитров
избора на български Екзарх.*

и свята духовна мисъл

български екзархъ. (Трябва да го ~~дама и народна~~ съ обични
сръдства, за да посету Св. Св. Духа и Георги Димитров ~~отъ тая~~ ~~свободното на-~~
стремление да
~~св. Св. Духа и Георги Димитров~~ ~~за некое~~ ~~отсв. да~~ ~~въ служба~~
Църквата в България *власть*
~~въ отечествено-фронтиска комунистическа политическа програма. За да~~

И най-сетне, сѣдбата на самия Екзархъ хвърля обилна свѣтлина върху замислитъ на комунистите къмъ Православната ни Църква, които само слѣпия или предубедения не може да види. Екзархъ Стефанъ постави граници на своето сътрудничество, не пречупи напълно гръбнака си, не стана послушно оръдие, поради което, комунистите го накараха да си подаде оставката като Екзархъ на 4 Септемврий 1948 година, а на 20 Декемврий 1948 година го арестуваха и заточиха въ С. Баня, Карловско. Тамъ, на заточение, той почина презъ 1957 година, изоставен и забравенъ отъ всички!

Отъ тука нататъкъ, патя на комунистите бѣ откритъ и безпрепятственъ: сѣдбата на Екзархъ Стефанъ служеше като предупреждение къмъ всички, които идваха следъ него. На 10 Май 1953 година бѣ възстановена Българската Патриаршия пакъ съ помощта на "народната власть" и свѣтскитъ ѝ господари. За Патриархъ бѣ избранъ Пловдивския Митрополитъ Кирилъ — високо интеллигентенъ духовникъ, подлаганъ на неописуеми мачения и унижения отъ комунистите въ днитъ следъ 9 септемврий 1944 година. Но изглежда, че и неговия духъ и енергия бѣха сломени — въ време на 18 годишното си патриаршество, той издигна много пъти гласъ въ защита на африканци, хотентоти и вьетнамци, но нито единъ път не издигна гласъ въ защита на своя собствень поробенъ народъ, както бѣ правилъ неговия великъ предшественикъ Патриархъ Евтимий, чието мѣсто той зае следъ близо 600 години.

Патриаршескиятъ тронъ бѣ опразненъ презъ Мартъ 1971 година съ смъртта на Патриархъ Кирила, като наскоро следъ това бѣ избранъ новъ Патриархъ. Начина, по който бѣ проведенъ избора и речитъ, произнесени при интронацията, показватъ още веднѣжъ ясно състоянието на нашата Църква и кому служи висшата и Иерархия.

Гласува Михаил Кючуков

Изборът на новия български Патриарх Максимъ е станал на 4 Юлий 1971 година отъ съборъ, състоящ се отъ 101 члена. Въ този брой, освенъ епархийскитѣ представители, влизатъ и много комунисти, представители на Отечествения Фронтъ, на Външното Министерство, председателя на Комитета на култоветѣ-прословутия Михайлъ Кючуковъ, нареченъ още "червения патриархъ", представители на Върховния Сждъ и пр. Следъ добра изборна подготовка, типичния за "народнитѣ демокрации" резултатъ билъ обявенъ: 98 гласа за Митрополитъ Максимъ, единъ гласъ за Митрополитъ Паисий и 2 бѣли листа.

Въ словото си следъ изборе новиятъ Патриархъ Максимъ между другото е казалъ: ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК /Брой 26—29 Стр. 5

Следвайки своята изначална всепризната патриотична традиция, нашата Църква ще продължи да възпитава у чедата си любов към социалистическата ни Родина. Ще насърчава съзидателния труд за нейния по-нататъшен разцвет. Ще внася своя

вклад в усилията на народа за изграждане на неговото благощастие, за укрепване на вековната братска дружба с руския народ и с другите народи на Съветския съюз. Изпълнявайки върховен дълг в съвременната международна обстановка, по

Ето и една извадка изъ поздравителното слово на председателя на култоветѣ, фактическия управителъ днесъ на Светия Синодъ, Михайлъ Кючуковъ:

ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК Брой 26—29 Стр. 8

Многоуважаеми Патрнарх Максим,

Вие, както и всички църковни дейци, можете спокойно и уверено да гледате на бъдещето, тъй

като Народната власт има широко разбиране и по достоинство цени лоялността, сътрудничеството и високия родолюбив дух на Православната църква.

Наредъ съ Кючуковъ, на банкетнитѣ тържества сж присъствували също така и други "добри християни", като напр. "народния" генералъ Иванъ Михайловъ, Георги Зайковъ нареченъ Пирински, изгоненъ отъ С.А.С.Ш. презъ 1954 година за активна комунистическа дейность, нѣкой си Спировъ, главенъ секретаръ на Славянския Комитет, който е поддѣление на Държавна Сигурность и пр. Отъ чужбина поздравителни телеграми сж изпратили нѣкои нашенци, като напр.: Архимандридъ Симеонъ отъ Ню Йоркъ, Прот. П. Стамболджиевъ отъ Гранитъ Сити, нѣкой си Методи Кусевъ отъ Лондонъ и толкова!

Патриархъ Максимъ, чието свѣтско име е Маринъ Найденовъ Минковъ, е на 59 години, роденъ въ с. Орѣшакъ, Троянско. Преврата на 9 Септемврий 1944 година го заварва като иеромонахъ въ Черепишкия манастиръ, а презъ 1947 година бива удостоенъ съ Архимандритско звание. Отъ 1950 до 1955 година той е билъ представителъ на Българския Свети Синодъ въ Москва, следъ това става секретаръ на Синода и председателъ на редакционната колегия на синодалнитѣ издания. Взима дейно участие въ организираното отъ комуниститѣ "Движение за Миръ" и е ръководенъ членъ на "Християнската Миротворна Конференция" — друга креация на комуниститѣ.

Естествено, невъзможно е да баде членъ, да кажемъ, на "Комитета за защита на човѣшкитѣ права и свободи" на поробенитѣ отъ атеиститѣ народи, но интересно е, че възглавявания отъ него Свети Синодъ взима най-експедитивна рѣзки становища по всички въпроси, засѣгащи Лаосъ, Камбоджа, Виетнамъ или... Патагония. Ето една типична извадка отъ уводна статия на Митрополитъ Панкратий, членъ на Светия Синодъ: ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК Брой 18 София, сряда 21 юни 1972 г.

разкошни гори, градини, ниви и др. Съединените американски щати засилват военните си бази в Азия и най-безчовечно използват Индокитай като полигон за изпробване на новите си електронни оръжия. Коя християнска съвест не се вълнува от трагедията на хилядите невинни жергви в Индокитай — деца, жени и старци, изобивани по най-жесток начин? Кое сърце е спокойно пред печалния образ на развалините — хиляди заличени от земята села, изпепелени домове,

храмове, училища и болници? Кой християнин и цивилизован гражданин може да гледа със спокойствие, да слуша или чете без болка и възмущение вестите за варварски изтезания, насилия и масови убийства, извършвани с човеконенавистническа изобретателност, която далеч надминава издевателските средства, с които си служел древният и средновековен инквизитор, а в ново време хитлеристките палачи?

Интересно е, защо светия старецъ не споменава нищо за двата милиона Северо-Виетнамци, главно християни, намиращи се като бѣгълци въ Юженъ Виетнамъ или пъкъ за стотицитѣ хиляди южно-виетнамски селяни, избити отъ виетконгскитѣ банди. Неговитѣ прокомунистически словоизлияния надминаватъ всички постижения дори и на "Работническо Дѣло"!

Окончателното раздѣление на Българската Православна Църква въ емиграция настѣпа презъ 1963 година. Още презъ 1948 година покойниятъ Митрополитъ Андрей писа въ цитираното по-преди собственорѣчно корегизирано издожение:

Превидъ на Всичко това!

Епархийскиятъ духовенъ съветъ, начело съ своя епархийски архиерей, заявява, че българската епархия въ Америка не може и никога нѣма да приеме каквито и да е нареждания, които идатъ, прямо или косвено, отъ Българ. комунистическо правителство, макаръ и чрезъ Св. Синодъ на Българската църква, защото тази епархия е Американска църковна инкорпорирана юридически

Три да не се предаватъ.

Знаемъ, че Св. Синодъ виека не е свободенъ въ своите действия и действията си, защото е под контрола на комунистическото правителство.

защо?

Но следъ избрането на Патриархъ Кирилъ въ 1953 година, Митрополитъ Андрей започна да споменава неговото име при църковнитъ служби, а презъ 1963 година прие и разведе изъ българскитъ църкви въ Съединенитъ Шати пратения отъ Светия Синодъ Митрополитъ Пименъ Неврокопски. По този случай Митрополитъ Андрей пише въ Архипастирското си послание отъ Юни 1963 година: "При първа възможностъ Светия Синодъ предприе възстановяване на връзкитъ си съ Диоцезата и съ Насъ".

Може би това е била първата възможностъ на Светия Синодъ, но дадена имъ следъ дълго планиране и умуване отъ страна на Българската Комунистическа партия, която бѣ вече парализирала Църквата въ България и поставила подъ контролъ и пълно подчинение Патриарха и Светия Синодъ. Акцията върѣдъ емиграцията и свободнитъ българи можеше вече да започне. Моментата на идването на Митрополитъ Пименъ бѣ избранъ така, че да се постигнатъ най-добри резултати за безбожната българска комунистическа властъ, използвайки съществуващитъ недоразумения върѣдъ българското духовенство въ емиграция.

Само вестникъ "Народна Воля", органъ на българскитъ комунисти въ Съединенитъ Шати, излизашъ въ Детроитъ, зае положителна позиция къмъ Митрополитъ Пименъ и хвалебствуваше неговото посѣщение. Свещеницитъ на Българскитъ и Македоно-Българскитъ църкви: отцитъ Георги Николовъ, Василъ Михайловъ, Кирилъ Антоновъ, Георги Недѣлковъ, начело съ Архимандридъ Кирилъ Йончевъ решиха на една извънредна Църковно-народна конференция въ Детроитъ на 25 Мартъ 1963 година, щото енорията да води свой самостоятеленъ животъ, независимъ отъ каквито и да е връзки съ контролирания отъ комунистическата властъ Свети Синодъ въ София. Въ това отношение тѣ имаха пълната подкрепа и сътрудничество на Ц.К. на М.П.О. и вестникъ "Македонска Трибуна".

Българскиятъ Националенъ Фронтъ, въ резолюцията си отъ 31 Мартъ 1963 година взета на VII Конгресъ на организацията, порица посѣщението на Митрополитъ Пименъ и осѣди политиката на сътрудничество и подчинение на комунистическитъ власти и апелира къмъ всички български църкви да отхвърлятъ юрисдикцията на Митрополитъ Андрей. Вестникъ "Свободна и Независима България" въ уводната си статия въ брой 3 отъ Май 1963 година взима също отрицателно становище къмъ мисията на Митрополитъ Пименъ:

"...след като подчини църковното водачество в България на диктатурата си, българското комунистическо правителство си е поставило за цел да подчини на своята диктатура и ръководството на българските църкви в чужбина, за да може да ги направи също така послушни инструменти на диктатурата си и да превърне църквите в гнезда на своята подмолна пенетрация и конспиративна дейност. Този прибързано скроен и недостатъчно обмислен план именно доведе до печалния инцидент с пристигането на неврокопския митрополит Пимен въ Съединените Шати. Мнозинството от църквите тук го посрещнаха не толкова като пратеник на Св. Синод в България, колкото на българското комунистическо правителство..."

Нѣкои отдѣлни изтъкнати български емигранти бѣха на различни мнения. Искрено загрижени за цѣлостта на Българската Църква, тѣ виждаха въ нея независимо отъ подчиненото ѝ състояние, връзката съ 1100 годишната ѝ църковна история, упование на поробения ѝ народъ или пъкъ надежда въ тържеството на християнскитѣ повели. Тѣ вѣрваха тогава - преди десетъ години - че Църквата крепи Христовата вѣра въ поробенитѣ българи. Нѣкои даже сравняваха съжителството на Църквата и комунизма съ това на Съветския Съюзъ и Съединенитѣ Щати, но забравяха, че докато второто е базирано на равна сила, то първото е съжителство на агнето съ вълка.

Други вѣрваха на обещанията на Митрополитъ Андрей, че Българската Църква въ Съединенитѣ Щати никога нѣма да попадне подъ комунистическо влияние. Диоцезниятъ бюлетинъ на черквитѣ, признаващи Светия Синодъ, отъ Юлий 1965 година писа:

"Нашитѣ добри приятели отъ "Македонска Трибуна" продължаватъ да твърдятъ, че свещеницитѣ, които сега сѫ съ Митрополитъ Андрей сѫ всички отъ България и почти въ всѣки брой на тѣхния вестникъ напомнятъ на тѣхнитѣ читатели отъносно тѣхнитѣ /на свещеницитѣ б.а./ комунистически паспорти въ джобоветѣ имъ. Тѣ могатъ да бѣдатъ спокойни, че тѣзи свещеници нѣматъ вече нужда отъ тѣзи паспорти и въ скоро време ще станатъ американски поданици".

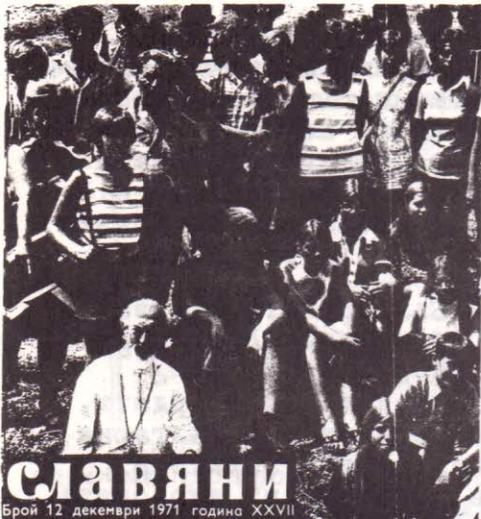
Ние все още - осемъ години по-късно - очакваме да чуемъ за поне единъ отъ Синодалнитѣ свещеници, който е хвърлилъ своя червенъ паспортъ! А фактитѣ показватъ, че въ България съжителство на Църквата съ комунизма не ще спаси, а ще разруши Църквата, че сервилността и безгрѣбначието на висшитѣ духовни йерарси не крепи, а убива вѣрата и надеждата на поробения народъ, че молебени за Живковъ и убиецъ Георги Димитровъ, участие въ Девето-септемврийски тържества и свѣтовни конгреси за миръ, не представляватъ дейностъ, поддържаща връзка съ древната българска Църква, а тъкмо обратното - отклонение отъ този пътъ. И нека тука да цитираме въпроса, който Солженицинъ зададе въ писмото си до Московския Патриархъ:

"Какъ може нѣкой да ни убеди, че разрушаването на духа и тѣлото на Църквата подъ раководството на атеиститѣ е най-доброто нейно опазване?"

Последва случая съ Епископъ Партений. Той пристигна въ Ню Йоркъ на 15 Януарий 1965 година, изпратенъ отъ Патриарха като помощникъ на Митрополитъ Андрей и като неговъ вѣроятенъ замѣстникъ. Епископъ Партений имаше привидна свобода въ своитѣ действия - презъ Юний 1965 той, придруженъ отъ проф. Всеволодъ Николаевъ, отслужи Благодарственъ Молебенъ въ Мадридъ по случай 10 години отъ пълнолѣтието на Царъ Симеонъ II. Въ Ню Йоркъ, по негова инициатива бѣ развита трѣскава дейностъ за организиране на Църковна Община, самъ той дори писа статия въ едно емигрантско списание. Изненадата дойде, когато въ единъ прекрасенъ день, вмѣсто да присѣтствува на свиканото и очакваше го събрание на Ню Йоркското Църковно Д-во, Епископъ Партений се опати къмъ летището на пътъ за София, съ списъцитѣ и протоколитѣ на новоучредената отъ него Църковна Община. Какви бѣха причинитѣ за това негово така ненадежно отпѣтуване, да не кажемъ бѣгство, не ни е известно, но надали той остави Ню Йоркския си постъ по свое желание.

Освенъ Митрополитъ Пименъ и Епископъ Партений, още нѣкои други свещеници бѣха изпратени отъ България въ свободния свѣтъ. Въ Виена напр. се подвизава отецъ Шиваровъ, наричанъ професора. Той постоянно подчертава, че не е комунистъ, че съ политика не се занимава и е само единъ Божи служителъ. Въ последно време развива трѣскава дейностъ за събиране средства за постройка на църква. До тука нѣма нищо лошо. Но отецъ Шиваровъ при обиколкитѣ си на по-заможнитѣ българи е придружаванъ винаги отъ най-отявлениа комунистъ Генковъ. Тѣ двамата молятъ за парични помощи, като обещаватъ, че ще съдействуватъ за излизане на близки отъ България, пускане на роднини отъ лагери и затвори, даване визи за безопасно посѣщение въ България и уреждане на въпроси свързани съ българската комунистическа властъ.

Въ Мелбърнъ, Австралия пъкъ е изпратенъ икономъ Михаилъ Стефановъ като чредникъ на църквата "Св. Кирилъ и Методий", която църква издава списанието "Възраждане". Въ брой 5 отъ 1972 г. на това списание въпросния свещеникъ нахално венцехвали убиецъ на българския народъ Георги Димитровъ, а въ другъ брой се рекламира панахида за сщия народенъ убиецъ, вмѣсто да се правятъ панахиди за избититѣ 100,000 българи следъ 9 септемврий 1944 година.

СЛАВЯНИ

Брой 12 декември 1971 година XXVII

БОРБА, въ броя си № 65 отъ Септември 1972 година отправи едно предупреждение към националната българска емиграция да се пазят отъ червенитѣ попчета, които покрай литургиитѣ, уреждатъ екскурзии до България съ цель да индоктриниратъ по малко децата ни отъ Америка, проповѣдватъ "незанимаване съ политика" за приспиване на емиграцията, хвалятъ съ лъскави и ефтини думи "майката Родина" и запазване традицитѣ на Светия Синодъ.

Изглежда, това предупреждение е засѣгнало доста единъ отъ Синодалнитѣ свещеници, а именно преподобния отецъ Симеонъ Димитровъ отъ Торонто. Въ едно писмо, като отговоръ на това предупреждение, той пише до редактора на БОРБА:

"Пратени" сме ние, скромнитѣ духовници да разрушаваме единството на националната ни емиграция!

А какво е въ сѣщностъ положението? Единство въ емиграцията?! Боже пази! Коситѣ ти настрѣхватъ като чуешъ това! Направо ще се ужасишъ и погнусишъ отъ политическото единство на емиграцията. Да си кажа право, за нашето състояние тия думи сѣ слаби. Бихъ казалъ: погледни, извърни главата си въ страни, защото много вони!".

Що се отнася до единството на емиграцията, фактъ е, че раздѣлението на църквитѣ спомага и за разединението на емиграцията. Някои българи, поддали се на сладкитѣ мечти за екскурзии до хубата ни Родина и на мдритѣ синодални напѣствия за аполитичностъ, се превръщатъ отъ политически емигранти въ обикновени гурбетчии. Това е, разбира се, цельта на комуниститѣ, скрити задъ завесата на Синода. Но въ защита на всички политически емигрански организации, трѣбва да се изтъкне, че по отношение борбата противъ комунизма, по отношение на становището имъ къмъ политиката на днешния Синодъ и Патриархъ, всички сѣ единни. И ако има едно мѣсто, отъ което човѣкъ да си извърне главата настрана, защото много вони, както се изразява отецъ Симеонъ отъ Торонто, то това мѣсто е въ София. Долнитѣ цитати отъ Църковенъ Вестникъ, издание на Светия Синодъ посочватъ точния адресъ! Уводна статия отъ Протодяконъ Д-ръ В. Веляновъ: ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК бр. 13 7 юни 1972 г.

Отечественият фронт се роди в трудни условия на жестоката борба по време на Втората световна война. Създаден по почин на безсмъртния вожд и учител Георги Димитров, той събра и обедини патриотичните сили в България и ги поведе на борба против монархо-фашистката диктатура и про-

тив хитлеристката окупация, за политическо, икономическо и социално освобождение на страната. Както подчерта Георги Димитров, идеята за Отечествения фронт не се яви случайно и не се наложи отъвън или отгоре. Тази идея съзря в недрата на самия народ и се яви в резултат на борбата на трудещите се маси. А

Уводна статия отъ Старозагорски Митрополитъ Панкратий:
ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК Год. 73, бр. 17. 11 юни 1972 г.

Един от тези бележити дейци — велик син на народа ни, създател на нова България — е Георги Димитров. Неговият образ в най-новата ни, близка нам действителност, е наистина титаничен; той се откроява с особена сила и обаяние. С

несравнимия си подвиг Димитров прослави името и добродетелите на българската народност, красотата и богатството, талантливостта и човеколюбието на славянина по цялата земя шир, далеч зад пределите на Родина и славянско семейство.

Уводна редакционна статия:
ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК Год. 73, бр. 26 9 септември 1973 г.

Денят на свободата — Девети септември — с общонароден празник. В него българският народ, в страната и вън от страната ни, чествува началото на една нова ера в своя живот — ера, в която човекът се чувства свободен от разните форми

на непоносимо чуждо иго — политическо, икономическо, културно, духовно, — ера, в която се слага окончателно край на старото човеконенавистническо начало — човекът за човек е вѣлк, а не човек.

Ние вѣрваме, че отецъ Симеонъ Димитровъ отъ Торонто, следъ като вече е направилъ първата стъпка — да отслужи Панахида презъ 1972 за избититѣ наши братя отъ комуниститѣ на и следъ 9 Септември 1944 година — ще направи и втората, да се отърси отъ червеното опекуство на пленения отъ комуниститѣ Свети Синодъ. Чакъ тогава той би могълъ да бѣде приетъ като членъ на голѣмото семейство на българскитѣ национални емигранти.

Има и други свещеници в емиграция, които отказват да извършват тѣзи панахиди за упокоение душитѣ на жертвитѣ на безбожния комунизъм, които жертви включват стотици и стотици свещеници и владици. Протоиерей Христо Петковъ отъ Ню Йоркъ отговорилъ на поканата да направи такава Панахида съ следното писмо:

"...такава молитва-панахида не е в обсега ми като свещеник. Извършването на такава официална треба излиза извън рамките на църковното поле... Само митрополита може да разреши този въпросъ..."

Отъ отвореното писмо на г. Пенчо Пелтековъ /СВОБОДА, окт-дек. 1972/ се вижда, че той по телефона е помолилъ Митрополитъ Йосифъ за обяснения, но и последния Божи служител е отказалъ провеждането на Панахидата, съ аргументитѣ, че това било "политическа акция". По нататъкъ въ писмото си г. Пелтековъ казва:

"А тия наши духовници, що се нагаждатъ, угодничатъ и пречупватъ предъ българскитѣ комунистически сатрапи грѣбнакъ, тѣ единъ денъ ще отговарятъ предъ народа за предателство, а предъ Бога - за неизпълненъ християнски дългъ!"

Пасторъ
Хараланъ Поповъ

Тѣзи духовници могатъ да взематъ примѣръ за преизпълненъ Християнски дългъ отъ двамата протестантски пастори братята Хараланъ и Ладинъ Попови, които следъ 12 годишно изтезание по лагери и затвори въ България не се пречупиха и не преклониха глава предъ комуниститѣ. Днесъ, на свобода, двамата братя-пастори служатъ най-добре на Християнската етика, като изобличаватъ крѣпавия обликъ на комунизма предъ западното общество въ многобройни сказки, писания, радиопредавания и печатни издания. Ето отъ какви духовници се нуждае българския народъ днесъ!

Героизъмъ, достоенъ за подражание, показаха и нашитѣ братя въ Родината отъ Протестантскитѣ и Католическитѣ Църкви. Тѣ бѣха подложени на безспирни преследвания, арести, страдания и екзекуции. Процеситѣ на Протестантскитѣ и Католическитѣ пастори насочиха погледитѣ на Свободния свѣтъ къмъ безчовѣчния комунистически режимъ въ България. Описанията на тѣзи, останали живи следъ дългогодишни присъди прекарани по лагери, затвори и "лѣчения" въ психиатрични отдѣления, показаха истинския обликъ на комунизма.

Пасторъ
Ладинъ Поповъ

Мнозина отъ българскитѣ Католически свещеници въ Свободния свѣтъ, следвайки примѣра на отецъ Гаговъ, продължаватъ неговото дѣло въ служба на борбата противъ безбожничеството, също така, чрезъ радиопредавания и печатни издания на български езикъ.

Загрижеността на емиграцията отъ развитието на кризата въ Българската Православна Църква не е отъ днесъ. Отъ години наредъ стотици статии въ емигрантската преса сѣ разисквали този въпросъ. Само въ БОРБА въ последнитѣ години сѣ отпечатани повече отъ 28 изложения и статии.

Имайки предвидъ засилената борба, водена отъ Църквитѣ въ много отъ другитѣ поробени страни, българската национална емиграция не може да не вземе отрицателно становище къмъ съществуващото с жителство между Българската Православна Църква начело съ Светия Синодъ и комунистическата властъ.

Едновременно, съ смирено преклонение предъ изтерзанитѣ и измъчени Божи служители по села и паланки въ поробената Родина, както българския народъ, така и българската емиграция порицава официалната политика на Патриарха и на Светия Синодъ, независимо отъ какви подбуди е продиктувана тя, защото фактитѣ показватъ, че тя, съзнателно или несъзнателно, обслужва комунизма и разбива Християнскитѣ устои на българския народъ.

Д-ръ Георги Паприковъ

Борбата за освобождението на поробена България се осмисля, организира задълбочава и взима вече един образъ определенъ, едва презъ времето на Георги Раковски и Любенъ Каравеловъ. Това дѣло, обаче, щѣше да остане едно движение на мечтатели, ако въ центъра му не бѣ туптѣло, съ една гигантска воля, най-горещото сърдце на революцията, това на Василъ Левски.

Дяконътъ не е билъ обикновенъ човѣкъ-българинъ: Божията дѣсница го бѣ осѣнила съ дарбата да бѣде героиченъ и самоотверженъ синъ и водачъ на своя народъ. Той отрано разбра, че да получи свободата си българския народъ е необходимо да има единъ членъ отр дѣ

отъ свободолюбци - Революционната организация, на която той стана нейната душа, нейното сърдце и нейния мозъкъ. Хайдушкитѣ чети, букварчетата и псалтира отстъпиха мѣстото си на организарването на общо въоръжено възстание на народа. Василъ Левски покри страната съ мрежа отъ Революционни организации, сплоти народа въ едно, пригответи го за кървава борба, която по-късно донесе и свободата.

Монахъ въ родното му Карлово, учителъ въ Добруджа, байрактаръ на Панайота въ Балкана, другаръ на Ботева, организаторъ въ Българско, съставителъ на Устави, прокламации и програми, Василъ Левски е възпльтявалъ въ себе си характера на единъ истински апостолъ, какъвто и народътъ го е нарекълъ.

Той броди тайно изъ широката българска земя, отваря сърдцата на заспалитѣ до тогава роби, отъ които прави вече заклети революционери. Честенъ до педантностъ храбръ до безумие, Левски служи на великото дѣло съ дълбока вътрешна вѣра и себепристрастие. Обаянието на Дякона всрѣдъ народа е огромно: то се дължи не само на пламенното му слово, просто и ясно, но винаги пропито съ дълбока правда, решителностъ и безпредѣлна любовъ къмъ Родината, но също и на личния му примѣръ на аскетизъмъ, храбростъ и честностъ. Народа го боготвори, крие го, помага му, смѣта го за неуловимъ и непобедимъ.

На 20 Септември 1872 година Димитъръ Общи обира турската хазна, бива хванатъ заедно съ много отъ неговитѣ другари, комитетитѣ биватъ разкрити, идва се до Кърчинската голгота. На 28 Декември 1872 година Апостола бива заловенъ и хвърленъ въ Софийския занданъ. Съ героично хладнокрѣвие той отговаря на турския Извънреденъ садъ за дѣлата си и за своитѣ другари: "Самъ съмъ! Никого не познавамъ!". А когато го запитали дали иска милосърдие и прошка отъ Султана, Левски твърдо отговаря: "Срамно е за българския революционеръ да иска прошка! Милостъ отъ никого не прося!".

На 5 Февруарий 1873 година въ килията на Апостола влиза попъ Тодоръ да го изповѣда. Отчето прочелъ молитвата си и го запиталъ: "Кажи си грѣховетъ, синко". Левски отговаря: "Казахъ ги на султанскитѣ комисари, отче. Предъ Бога и свободата грѣхове нѣмамъ. Утре ще увисна на турската бѣсилка. За едно ще те моля, дѣдо попе: който те запита за дякона Левски, кажи му, че той загина за българската свобода!"

На другия день, най-великиятъ български синъ отиде въ безсмъртието!

Освободителна война! Днес държателят на всички
дрехи и вещи в Соборна, от трезвено писмо видна.
Ваш В. Левски

Писмо на Левски до Т. Райновъ

Знакът ми е до писаніята?

Самъ Коръвоносцу? В. М. М-скии

В. Левски

Знакъ на Левски

Писмо на Левски до П. Хитовъ

но, още вярно, и нито едно не приготвено, вярно и голямо гайбкой ме
сега идруе, до колкото се съберем сиркитъ и левио в мауен. в-ти?
и да дадемъ редъ подобенъ редъ на тѣхъ. Времето, следва още
както и на обръщаніята центри

В. Левски (Мерияна Анадоли)

Писмо на Левски до Централния к-тъ въ Ловечъ

Примете сърдечно-целувката ми.
Вашъ братъ В. М-скии

نفر بزرگ من اف بزرگ

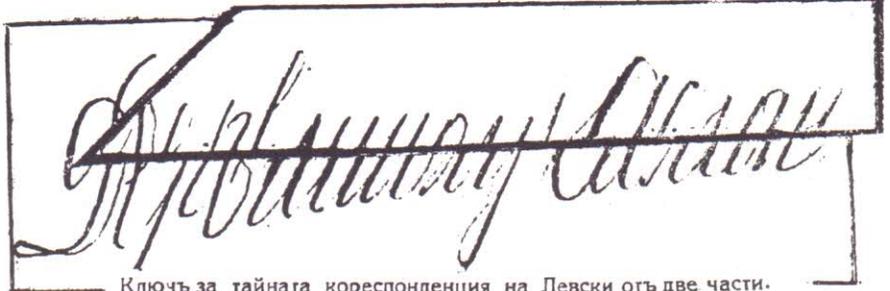
عبدالله بن عبدالمطلب

Твоя братовестъ
Ефенди Асланъ Дервишоглу

Псевдонимъ подпись на Левски

Вашъ братовестъ

Асланъ Дервишоглу

Ключъ за тайна кореспонденция на Левски отъ две части.

ПСЕВДОНИМЪТЪ НА ВАСИЛЬ ЛЕВСКИ:

- Асланъ Дервишоглу
- Асланоглу Видинли
- Афъсъ Ефенди
- Димитроолу Ованесъ
- Драгню, Драгойчо
- Драгой Стойчевъ
- Драгой Ивановъ
- Драгню Костовъ
- Дякона
- Ибриама Анадолу
- К.Х.Марковъ
- Кърджала Мустафа
- Мамудаа Едирнели
- Никола Рангеловъ
- Станъ Станчулеску
- Тропчу
- Хаджи Ахмедъ Кармазъ

Аска Василева Желъзова
Вашингтонъ, С. А. Щ.

Изминаха 28 години отъ денътъ въ който моя баща НИКОЛА ИВАНЪ ВАСИЛЕВЪ стана жертва на комунистическия тероръ, който, като леденъ вѣтръ задухалъ отъ севера, попари българската земя и я покри съ черни забрадки и покрусени сърдца. Като Народенъ Представителъ отъ Трънско, той до края на живота си остана вѣренъ на своитѣ идеали и на народа, който го избра. За пръвъ пътъ баща ми бѣ избранъ за Народенъ Представителъ отъ Трънска околия презъ 1935 година, като презъ 1939 година Трънскиятъ край го изпраща отново като тѣхенъ представителъ въ Народното Събрание.

Следъ 1942 година въ Трънския край почнаха да върлуватъ комунистически-партизански банди, които тармазеха мирното население. Баща ми се мъчеше да облекчи положението на населението съ всички средства, като го защищаваше отъ бандититѣ.

На 9 Септемврий 1944 болшевишкитѣ орди залѣха Родината ни. Вѣренъ на принципитѣ си, татко отказа да избѣга на Западъ, въпрѣки многобройнитѣ покани. Следъ известенъ престой въ дома на близки, той се предаде въ Държавна Сигурностъ, отивайки къмъ сигурна смъртъ. Отъ килията си, татко, боленъ, продължаваше да ни дава куражъ и сили. Последното му стихотворение, знаейки, че днитѣ му сѣ преброени, бѣше завѣтъ къмъ децата му да продължаваме да обичаме България и да не я напускаме, независимо отъ това, което съдбата ще ни поднесе.

Докато баща ми и всички други въ затвора изчакваха процеса, семействата имъ бѣха най-безмилостно тормозени и измъчвани. Не ще забравя върволицата отъ алчни хора отъ новия строй, които идваха по всѣко време да оглеждатъ дома ни и правятъ списъци на нашитѣ притежания, нито на гнуснитѣ посѣщения на пазачи на затвора, които се опитваха да ни изнудятъ за пари.

На 23 Декемврий 1944 година, презъ нощта на връхъ Коледа бѣхме шумно и грубо събудени и изкарани отъ леглата ни отъ група агенти и откарани отъ дома ни. Още същата нощъ заедно съ семействата на Народнитѣ Представители, Министри и Регенти бѣхме натоварени въ товарни вагони и интернирани въ Дели Ормана, при най-мизерни условия.

На 2 Февруарий 1945 година, следъ инсцениранъ процесъ, при предварително решени присъди и адвокатска защита само за лице, моятъ баща и останалитѣ жертви бѣха ликвидирани безъ правосъдие, безъ надежда, безъ утѣха на близки. Гроба имъ днесъ никой съ положителностъ не знае къде е. Гробъ безъ надписъ, безъ молитва, безъ цвѣтя. Единствената ни утѣха е, че може би е било Божа милостъ, татко да не е между живитѣ днесъ, когато въ нашата страна другъ моралъ е въ сила, кадето дългътъ къмъ Родината идва следъ предателско раболепие къмъ чужда държава и звучния ни езикъ е омърсенъ до неузнаваемостъ съ неразбираеми чуждици.

Завѣта на баща ми бѣ да не напускаме Родината, но съдбата била отредила друго. Новиятъ строй въ България се оказа неизмѣрно жестокъ и разрушителенъ и реалността непоносима. Но идеалитѣ на баща ми оставатъ и мой идеали съ вѣрата, че неговата саможертва не ще остане напраздна!

...Виждамъ го на пътъ за Роденъ край,
по люлякъ или въ златна есенъ.
Изправенъ съ раце къмъ небесата,
да извива крѣшна родна пѣсенъ...

Така, тѣзи две сили продължаватъ живота на "Болния човѣкъ" и същевременно робството на милиони християни подъ Отоманско иго и чрезъ Берлинския конгресъ тѣ се явяватъ главнитѣ пропоненти за разрушаване клаузитѣ на Санъ Стефанския договоръ. България бива разкъсана на части: Поморавия се подарява на Сърбия, Добруджа на Румѣния, Южна България става васална областъ на султана, а Югозападна България /Македония/ и Тракия /Източна и Западна/ оставатъ обратно въ предѣлитѣ на Турция. Кѣмъ автономното Княжество сѣ били включени само Софийска и Варненска области. Английскиятъ историкъ Дж. Макманърсъ /Европейска история 1879-1914, 302/ пише: "Дизраели претендира да е постигналъ чрезъ Берлинския трактатъ, "миръ съ честь", но на това може да се отговори, че наложениятъ "миръ" е резултатъ на разбирателството и честта, характерна за крадцитѣ". Съ Берлинския договоръ бѣ извършена една отъ най-големитѣ неправди надъ нашия народъ, неправда съ трагични последици, които тежатъ и до днѣнъ днешенъ.

Но ако за Югозападна България /Македония/, Поморавия, Тракия и Добруджа има богата книжина и на нѣколко пати сѣ водени кървави борби заради тѣхъ, то има една българска областъ, за която нищо не се споменава от години насамъ или ако се споменава нѣщо, то е само пътемъ. Този български кат отсъствува отъ учебницитѣ по българска история и география. Думата ни е за Тимошката областъ, заграбена отъ сѣрбитѣ преди 140 години, на 27 Априлъ 1833 година. Тѣкмо припомнянето на този фактъ е предметъ на следващитѣ редове.

Тимошката областъ обхваща следнитѣ селища: Неготинъ, Зайчаръ, Алексинецъ, /Споредъ Ст. Чилингировъ "Поморавия по сѣрбски свидетелства", стр. 19 е заселенъ съ бѣжанци отъ Прилепъ и Нишко/, Гуркусовецъ, сега Княжевецъ. Територията на тази областъ възлиза на 13,300 кв. км. съ население 150,000 души /споредъ Г. П. Геновъ отъ английското издание на "България и Нѣойския договоръ, Дановъ 1935/. Великолепнитѣ климатични и почвени условия благоприятствуватъ за отглеждането на земеделскитѣ култури, особено лозарството /Неготинско/, а на 30 км. отъ Зайчаръ се намира селото Боръ /сега градъ/, кждето е една отъ най-богатитѣ медни мини въ Европа. Тя се е експлоатирила отъ английска компания отъ преди повече отъ 150 год. Тимошката областъ е била нераздѣлна частъ отъ Видинското царство до падането му подъ турска властъ презъ 1396 /Петъръ Никовъ "История на Видинското царство до падането му подъ турска власт"/. Любопитно свидетелство, че това е българска земя отъ време оно, намираме въ книгата на английския ученъ Р. В. Тули "Карти и картографи". На стр. 30 е изобразена карта на Европа отъ Жераръ Меркаторъ, смѣтанъ споредъ автора за най-великото име въ географскитѣ науки следъ Птоломей. Картата е отъ 1595 и на нея ясно е посочена територията на България, като западната граница върви далечъ на западъ отъ Поморавия и Тимошко.

Следъ падането на Видинското царство подъ турска властъ Тимошко влиза во Видинския пашалѣкъ до заграбването ѝ отъ сѣрбитѣ презъ 1833 /Д. Цухлевъ "История на Видинския окръг"/. Какъ става заграбването на тази българска земя отъ сѣрбитѣ? Годината 1833 е забележителна въ турската история съ войната, която водятъ срещу валията на Египетъ Мохамедъ Али /1769-1849/, който билъ отъ албанско потекло, роденъ въ Кавала. Презъ тази година той нанася сѣкрушително поражение надъ деморализираната турска армия и достига до 160 км. от Цариградъ, като присъединява Сирия. По сѣщото време българитѣ отъ Тимошко се надигатъ на възстание, причината за което е, както ни съобщава Сава Ж. Дацовъ, зайчарски българинъ и авторъ на единствената етнографска студия за този край /Зайчаръ и неговото население - Единъ отъ Българскитѣ предѣли на Сърбия. Пер. Сп. на Бѣлг. Книж. Д-во изд. 1884/ че, "населението за да възстане срещу тѣхъ, е било възбудено отъ новото наложено даждие върху добитѣка". Во възстанието участвували и женитѣ, даже, както съобщава сѣщия авторъ и звѣрствата на турцитѣ бил видѣлъ руския комисаръ Коцебу, който дошелъ нарочно за тази цель отъ Букурещъ следъ станалото сражение на 27 Априлъ 1833. Благодарение на неговото донесение, руския посланикъ въ Цариградъ Бутеневъ на 25 МАЙ 1833 настоялъ най-енергично предъ Реисъ Ефенди, тогава Великъ Везиръ на Турция, да отстъпятъ тѣзи земи на Сърбия.

Въ случая руския комисаръ е действувалъ и като агентъ на Милошъ Обреновичъ. Правилна оценка на това събитие дава Андрей Тошевъ въ книгата си "Балканскитъ войни" частъ I, стр.68 той пише: "Съ прокламация отъ 1 Май 1933 Милошъ, отъ една страна обещавахе на възстаналитъ, че ще ги защити, а отъ друга страна правеше мили очи на Султана. Благодарение на тази своя политика, Милошъ успѣ и сега както и по време на гръцката хетерия въ 1921 да извлече полза за Сърбия. Следъ възстанието на българитъ отъ 1833, той влѣзе въ преговори со Султана, потуши възстанието и присъедини къмъ своята земя около 13,000 кв.ккм. български покрайнини отъ Тимошко съ градоветъ Неготинъ, Зайчаръ, Княжевецъ и др".

Трѣбва да добавя, че презъ цѣлото XIX столѣтие сѣрбитъ водятъ усилена пропаганда всрѣдъ пограничнитъ на нея български земи и успѣватъ да измамятъ мнозина българи, които сѣ търсѣли спасение отъ турскитъ свирепства. Предателска роля играе Милошъ Обреновичъ и по време на Нишкото възстание отъ 1841. Така, както се вижда отъ изнесеното, Милошъ Обреновичъ се е възползувалъ по най-добъръ начинъ отъ тежкото положение, въ което се е намирало българското население отъ този край и успѣва чрезъ сплетни, издевателства и пропаганда да го заграби.

Андрей Тошевъ въ поменатата книга къмъ бележка II, пише: "Че населението отъ тѣзи покрайнини е българско, се вижда между другото и отъ свидетелството на Стеван Мачай, окръженъ лѣкаръ въ Княжевецъ, който въ 1866 пише: "Често можешъ и сега да чуешъ отъ който и да е старецъ: когато ни взѣха сѣрбитъ, когато Сърбия ни завладя и пр." / Гласникъ, кн. II, XIX, 328-329, Београд 1966/. Цитата е на стр.68.

Но особено съкрушителенъ аргументъ срещу сѣрбитъ е говорътъ нъ българитъ отъ този край, върху който ще се спря накратко.

Известно е, че българскитъ езикъ е единственъ отъ славянскитъ езици, който е загубилъ падежната си флексия, неопредѣлената форма на глагола, притежава членна форма и образува бъдеще време съ частицата ще. Тѣкмо тѣзи черти притежава говорътъ отъ този край. Съ изключение на Зайчаръ и село Голѣмъ Изворъ, които иматъ източно-български черти, както и село Бракевци, което има стариненъ български говоръ, говорътъ въ Неготинъ и Княжевецъ принадлежи къмъ Северо-западнитъ български говори, както този во Видинско, Ломско и отчасти Кутловско. Съ какво се отличава говорътъ въ Бракевци? Може да се каже, че той е тѣждественъ съ говора въ долния край на с. Бойница, Кулско, сега почти на изчезване. Тука става дума само за лексикална разлика, за друга не може да се говори. Ето нѣкои примѣри: када - каде, кночи - снощи, данѣска - днесъ, туяна - тука, тѣгъ - този, тѣй човекъ - този човѣкъ и др.

Говорътъ въ Зайчаръ и село Голѣмъ Изворъ заслужава малко повече внимание. За него ни дава сведения споменатия Сава Ж. Дацовъ въ етнографската си студия, той е и рѣденъ говоръ на писача на тѣзи редове.

Жителитъ на градъ Зайчаръ, село Голѣмъ Изворъ, Зайчарско, както и на градъ Кула и селата въ Кулска околия Бойница, Шишинци и Голѣманово сѣ преселници отъ Гетевенско. Тѣ сѣ се преселили въ сегашнитъ си огнища презъ XVI столѣтие, когато турцитъ насилватъ населенето въ Гетевенско да се потурчи. Проф. Ст. Стойковъ въ книгата си "Българскитъ народни говори" изд. 1964, стр.86 посочва, че "въ Кула и въ околнитъ села Бойница, Голѣманово, Малкъ Изворъ и пр. се говори източенъ български говоръ, но не е посочилъ кога сѣ се преселили тѣзи хора, нито че жителитъ на село Малкъ Изворъ или Изворъ Махла, както го знаятъ хората отъ този край, сѣ се преселили отъ село Голѣмъ Изворъ, Зайчарско.

За българскитъ говори отъ тѣтъкъ границата въпросниятъ ученъ не е смѣтналъ за необходимо да спомене. Целта ни тукъ не е да правимъ езиковъ анализъ, а само да посочимъ илюстративенъ езиковъ материалъ, който и най-непросвѣтения да прецени, що за езикъ се говори въ Зайчарско.

Ето нѣкои извадки отъ народни пѣсни, записани отъ Сава Ж. Дацовъ:

Момиче пиле Йердано
Што по дворъ одишь гиздаво,
Гиздаво, а не весело:
Да ли те майка пцувала,
Или те предъ брата падала?

Йердана Йовану говори:
Бае Йоване, Йоване,
Ниту ме мама пцувала
Ниту предъ брата падала,
Най мама болна умира,
А тато боленъ затворенъ
За тая пуста вергия!

Залиби Рада двамина
Двамина два любовника,
Залиби Веля и Черня.
Черню се въ очи присмяля:
"Черньо ле, черно циганче
Да би такива гледала
Ас би млогу набрала-
Баштинъ ти дворъ заградил
Теби би Черньо турнала
На малки врата доленъ прагъ,
Та куга телцитѣ искарамъ
И чехлитѣ си накалямъ,
Азъ да ги Черньо отрия
Въ твойтѣ черни мустаци.

Отъ тѣзи две народни пѣсни читателя разбира, че това е чистъ български, балкански говоръ, както ученитѣ диалектолози класифициратъ тегевенския говоръ. Затова и съ право Сава Ж. Дацовъ пише: "Прочее, ако нѣкой по-опитенъ по тази частъ би изучилъ тѣзи мѣста по-подробно, увѣренъ съмъ, че той ще дойде до положителното заключение, че Зайчарченетѣ, Изворченетѣ, Кулченетѣ, Бойниченетѣ и още нѣколко села въ Кулска околия не се различаватъ въ нищо почти и тѣ принадлежатъ на една и съща клонка отъ общото стебло на Българетѣ".

Тукъ е мѣстото да отдадемъ признателностъ и къмъ най-именития и гениаленъ нашъ езиковедецъ Проф. Стефанъ Младеновъ, родомъ отъ градъ Видинъ, който отлично и познавалъ населението и говора на Тимошкия край и чрезъ редактирането отъ него списание "Родна Речъ" и въ многобройнитѣ си трудове е изобличавалъ великосръбскитѣ фалшификации. Така, въ година III, книга I на "Родна Речъ" той прави възторженъ отзывъ на Прославата на Сава Ж. Дацовъ, сборникъ въ който сж посвѣтени статии отъ видни учени, начело съ Проф. Иванъ Шишмановъ на живота и дѣлото на великия българинъ отъ Зайчаръ.

Въ своята пкъ "Грамматика на българския езикъ", Изд. 1939, въ раздѣла за границитѣ на българския езикъ, на стр. 9 той пише: "И така, границитѣ на българския езикъ съвпадатъ съ границитѣ на българския народъ, или докдето се простира българската речъ, дотамъ се простира и българския народъ. Границитѣ на българската речъ сж граници на българската народностъ, па било трѣбвало да бждатъ и граници на българската държава. Ала въ действителностъ, не само у насъ, а и у други народи езиково-народностнитѣ граници не се покриватъ съ държавнитѣ.

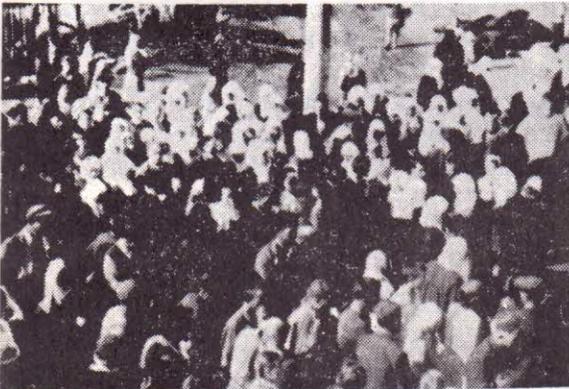
Днесъ в българската държава не влизатъ всички области, въ които се говори български и въ които живѣятъ българи, но неправдитѣ извършени спрѣмо българщината въ Берлинъ презъ 1878, Букурещъ презъ 1913 и Ньой при Парижъ презъ 1919 не могатъ да измѣнятъ истината: границитѣ на българския езикъ и народностъ обхващатъ не само царство България, но и ТИМОШКО и областъта на рѣката БЪЛГАРСКА /Южна/ МОРАВА, Македония, Южна Тракия /Гръцка и Турска/ и Добруджа съ градъ Тулча недалечъ отъ устията на рѣка Дунавъ. Откъснати сж отъ цѣлокупното българско землище българитѣ въ Бесарабия и Южна Русия, во Влашко и въ областъта Банатъ.

Така пише най-добриятъ познавачъ на българския езикъ и едно отъ най-надаренитѣ чада, които е раждала нѣкога българската майка, Проф. Д-ръ Стефанъ Младеновъ. Ржководнитѣ обществени фактори отъ миналото забравиха съществуването на българитѣ въ Тимошко, заради което носятъ историческа отговорностъ. А какво да кажемъ днесъ, когато нито единъ ктъ отъ българската земя не може да се радва на свободата! Ако нашитѣ сънародници се позамислятъ поне за мигъ върху това, което изнасятъ, тѣзи бележки сж постигнали целта си.

ПРЕСЛЕДВАНЕ НА МАЛЦИНСТВОТА ВЪ КОМУНИСТИЧЕСКА БЪЛГАРИЯ.

Избити турци в Неврокопско.

200 кадъни в затвора.

Турският вестникъ DEVLET отъ 4 АРАЛИК 1972 въ ANKARA, посвѣщава нѣколко страници съ снимки и свидетелски показания за масови преследвания извършени надъ турското малцинство въ България отъ страна на комунистическата властъ.

Вестника съобщава, че отъ Мартъ до Юлий 1972 година въ Горнище, Бунчево, Сърница и други села въ Неврокопска околия сж били избити много турци отъ агентитѣ на Министерството на Вътрешнитѣ Работи и отъ Държавна Сигурностъ Ангелъ Трандафиловъ, Христо Граздановъ, Борисъ Карамфиловъ и Иванъ Бѣчваровъ.

Подобни издевателства сж ставали и по други мѣста въ Самоковско, Пашмаклииско и Дупнишко. Въ Самоковския затворъ сж били задържани 200 кадъни, понеже сж протестирали противъ тѣзи издевателства. Населението на много турски села въ Дьовленско, Неврокопско и Пашмаклииско сж се опитвали да минатъ нелегално границата, но малцина сж се спасили въ Гърция и се намиратъ сега въ лагера Лаврионъ до Атина.

Вестникътъ пише сжщо, че въпрѣки обещанията на днешния български комунистически министъръ на Външнитѣ Работи Петъръ Младеновъ, при единъ неговъ приемъ въ Цариградъ, да се спратъ тѣзи погроми, турското малцинство продължава да страда отъ "народната" властъ въ България.

РАЗДОРИ И ОПИТИ ЗА ПРЕВРАТЪ ВЪ БЪЛГАРСКАТА КОМУНИСТИЧЕСКА ПАРТИЯ.

Идейната и организационна сплотенностъ, която комуниститѣ така дрезгаво прокламиратъ и се хвалятъ, че съществува въ тѣхната партия, отдавна е станала посмѣшище за всѣки единъ разуменъ човѣкъ.

Надпреварването и конкуренцията между комунистическитѣ свѣтила и водачи въ Българската Комунистическа партия кой да докопа "тлъстия кокълъ" т.е. висшитѣ партийни служби, е взѣло напоследъкъ своя връхъ.

Следъ многобройнитѣ чистки, официални и прикрити, при които много комунистически слънца изгаснаха завинаги, ето че, следъ по-сериознитѣ опити за превратъ презъ 1961 на бай имъ Добри Търпешевъ, презъ 1965, на Горуня и генералъ Аневъ, сега се открива, изглежда доста широко разпространена, конспиративна афера воглаве съ кръволока Антонъ Юговъ и командира на Пловдивския гарнизонъ.

Тѣзи двамата сж били арестувани, заедно съ още нѣколко стотинъ тѣхни последователи, като сж били натикани въ Софийския затворъ. Никой въ България не може да забрави хилядитѣ убийства, които тежатъ на Антонъ Юговъ като министъръ на Милицията, а сжщо и немилостнитѣ картечни избивания на тютюно-работницитѣ отъ Пловдивъ и Асеновградъ при тѣхното стачкуване. Едва ли нѣкои въ България ще пролѣе една сълза за този най-вулгаренъ убиецъ!

АГРЕСИЯ НА БЪЛГАРСКИТЪ КОМУНИСТИ СРЕШУ ЕМИГРАНТИТЪ.

Напоследък комунистическата власт в България предприема редици агресивни мърки спрямо националната българска емиграция, поради безпомощността и злобата ѝ да спре грамадния поток на емигранти към Запада. Според "Бюрото за Емигрантска Статистика" в Женева, само през 1971 година са избъгали от България кръгло 4,500 българи, главно през Югославия, за Италия, Австрия и Германия. Някои от комунистическите мърприятия са следните:

- 1/. Строга цензура на кореспонденцията пращана до и от България.
- 2/. Връщане на почти всички пакети, изпращани до близки в България.
- 3/. Изселване на родители и близки на емигранти от София и други градове.
- 4/. Много трудно пускане за излизане в чужбина, даже и след оставане залог-жена, деца, родители, дори и за лечение.
- 5/. Българските легации в чужбина гъмжат от гадове-шпиони, които се опитват по всякакъв начин да карат емигрантите да се връщат в "червения рай" България. Заплашвания за репресалии на близки, отвлечения, шантажи са вече станали ежедневна тактика на легациите. Сигнало се е до смъшни прояви, да се предлага на Американски граждани, да се откажат от поданството си и приемат българско поданство, за да им се даде разрешение за посещение в България. Раздават се формуляри и въпросници от по няколко страници, в които се иска описание на живота на емигранта от пеленаче до сега, за да му се даде виза като турист!
- 6/. Известни групи или отدلъни лица дори са подписите си изпращат "отворени" писма до емиграцията, с които се опитват да хулят и хвърлят кал и воня върху известни национални емигрантски водачи, познати като такива от десетилетия. Използват се също, много прикрито и иезуитски, дори и църковните амбони от червени попчета изпратени за целта от комунистите в България.
- 7/. Мнозина емигранти или техните близки, пристигнали с редовни визи в България, се спират и връщат от границата с следущия влак или самолет. Деца са изоставяни беззащитни на междуграничните шосета на милостта на югославянските власти да ги приберат и им помогнат.

Затова: пишете рядко, чрез някои познати в други градове на Вашите близки и то само с неутрален текст. Не пращайте пакети, освен лекарства и то само с рецепта от лекар от България. Ако някои съмнителен българановец почне да хвали червения режим в България, знайте, че той е в връзка с комунистическата легация. Веднага съобщете на съответната полиция и на нас за предупреждение на емигрантите. Много е рисковано, дори и за близки на емигрантите да посещават България - непосредственото им изгонване е най-малкото, което може да им се случи.

Български емигранти, бъдете зорки с врага - той е лукав, подъл и безмилостен!

ЕМИГРАНТСКА БИБЛИОГРАФИЯ.

ЛЕВСКИ - Емигрантски политически бюлетин на бивши политически затворници и концлагеристи. Западна Европа. Година II, брой 8, Февруарий 1973 година

СВОБОДЕН НАРОД - Централен орган на Българската Социалдемократическа партия Виена. 1972-7/8. Редактор: Стефан Табаков.

ЗАВЪТЪ - Официално издание на Църковната община при Источно Православната Църква "Св. Иван Рилски" - Мелбърн, Австралия. Год. I, Брой 1, Ноемв. 1972.

ШЪРКЕЛИ - Жена Займова. Стихове, 84 стр. Издава "Балкански Ек" Ню Йорк 1972, цена 5 долара.

ПОД ИГОТО НА ОСВОБОДИТЕЛИТЕ - Мих. Станчев, издание на автора. 165 стр, Лозана 1973, цена 20 швейцарски франка.

ТЪРЖЕСТВЕНО ЧЕСТВУВАНЕ "ДЕНЬТЪ НА ОСВОБОЖДЕНИЕТО НА БЪЛГАРИЯ" ВЪ НЮ ЙОРКЪ.

На 3 Мартъ 1973 въ Ню Йоркъ се състоя традиционното чествуване на "Денът на Освобождението на България" организирано от Българския Национален Фронтъ. Тържеството стана въ първокласния хотелъ Комодоръ, като голѣмитѣ зали се оказаха тѣсни да побератъ стеклата се масово наша емиграция и чужденцитѣ-гости.

Комитетътъ по организиране на тържеството: г.г. К. Кондовъ, Полк. Райчо Райчевъ, П. Николовъ, А. Андоновъ, Ю. Ивановъ, А. Пановъ, А. Стояновъ, К. Христовъ, Ив. Стефановъ и Т. Тодоровъ изпълниха отлично задачата си за успѣшното изнасяна на тази общобългарска вечеръ. Още при пристигане въ залата, всички присъстващи бѣха закичвани съ трицвѣтни български лентички и съ мартенички отъ комисия, състояща се отъ госпожичитѣ: Роза-Мери, Елена и Евелинъ.

Д-РЪ ДОЧЕВЪ и г. СТОЯНОВЪ.

Бѣха дошли гости и отъ по-далечни мѣста: отъ Балтиморъ група начело съ г. Велизарий Спасовъ групи отъ Канада начело съ г.г. Т. Тодоровъ отъ Монреалъ и Д. Ивановъ отъ Хамилтонъ, група отъ Бѣфало начело съ Мирю Герговъ.

Присъствуваха също голѣма група отъ наши съмишленици отъ Ню Джерси, внушителна делегация отъ Българо-Арменцитѣ начело съ г. М. Бедикянъ, голѣма група отъ Македонскитѣ Патриотични Организации начело съ г. Т. Безевъ.

Отъ страна на приятелскитѣ намъ народности и организации присъствуваха виднитѣ имъ лидери: Д-ръ Сигизмундъ Служка отъ Полша, Д-ръ Георгъ Юнгъ отъ Националенъ Китай, Полковникъ Никола Назаренко отъ Козакия, Инж. Джонъ Косиакъ и Д-ръ Анатоли Плескачевски отъ Бѣлорусия, г. Аристиде Николае отъ Румъния, Инж. Марио Агруилера отъ Куба заедно съ голѣма делегация, г. Антони Носичъ отъ Хърватско, г.г. Карлъ Рейнъ и Ерикъ Дженсънъ отъ Германия заедно съ голѣма делегация, г-жа Фредерика Таннеръ отъ Естония, г. Уилямъ Рока отъ Унгария, г. Джозефъ Игнатъ отъ Словакия, г. Михайлъ Спонтекъ, Д-ръ Ал. Соколишинъ, Д-ръ Валтеръ Душникъ, г. Михаил Коцка съ голѣма делегация на украинцитѣ и пр.

Отъ страна на американцитѣ присъствуваха: г. Хенри Мидендорфъ, председателъ на Консервативната партия въ Ню Йоркъ, Д-ръ П. Мунди отъ Бруклинъ, г. Фентонъ Коля отъ Консервативния Клубъ въ Манхатанъ, Д-ръ Кони отъ Женскитѣ Католически Д-ва и още много други приятели на българския народъ.

Получиха се поздравителни писма и телеграми отъ видни американски политически и културни лидери, между които Сенатора Джеймсъ Бъкли. Също се получиха поздравления отъ български и чужди братски намъ организации, между които отъ Председателя на "Българското Войнство въ Изгнание" Майоръ Д-ръ И. М. Банковски въ Франкфуртъ, Германия.

Поляци

ТАНЦОВИТЪ ГРУПИ:

Германци

Украйнци.

Ръководителят на тържеството г. Никола Стоянов откри съ подходящи думи официалната програма, като даде думата на Председателя на Българския Национален Фронт Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ, който произнесе приветствена реч и анализира историческият събития преди и след Освобождението ни отъ Отоманско иго.

Представенъ бѣ нашиятъ съмишленикъ Капитанъ Владимиръ попъ Стефановъ, който, като офицеръ отъ Армията на Съединенитѣ Шати, взе участие въ войната въ Виетнамъ и бѣ декориранъ за своята храбростъ съ много ордени и отличия. Той също е награденъ съ нашия Орденъ "Борба за Свободата на България". Представянето на храбрия капитанъ предизвика бурни и нестихващи овации всрѣдъ публиката.

Членътъ на нашата Организация г. Коста Петковъ бѣ награденъ съ Ордена на Б.Н.Ф. за неговата смѣлостъ при дългогодишната му борба съ оръжие въ ръка срещу комунистите въ България. Също бѣ награденъ съ бронзовия Орденъ г-жа Ерена Оприско, Директоръ на Украинската танцова група, като благодарностъ за нейната подкрепа на нашата кауза за свобода. Награденитѣ бѣха посрѣщнати съ удобрения и аплодисменти.

Въ музикалната програма участваха: Полската танцова група съ Директоръ г-жа Владия Яворская, Баварската танцова група съ Директоръ г. Джери Хюгелъ и Украинската танцова група съ Директоръ г-жа Елена Опреско. Танцитѣ на групитѣ, като предизвикаха всеобщо въодушевление, биваха изпращани съ бурни аплодисменти. Всѣка танцова група получи отъ нашата Организация нароченъ Дипломъ за благодарностъ.

Многозаслужилиятъ въ борбата за свободата на Родината ни старъ нашъ съратникъ и другаръ г. Велизарий Спасовъ, поетъ и писателъ, издекломира стихотворението "Шипка" отъ Вазовъ напълно подходяше за това тържество. Декламациитѣ на г. Спасовъ бѣха изпращани съ бурни и нестихващи аплодисменти.

Първокласниятъ Рекордъ-оркестъръ на Раманенко свири до 2 часа следъ полунощ модерни и народни танци, въ които всички, весели взимаха участие. Специална народна музика бѣ организирана отъ г. Димитъръ Гескеръ, който свири български хора и рченици и при която родна музика всички българи се хванаха на хорото съ въодушевление и радостъ.

По всеобщо признание, тази годишното чествуване на 95 годишнината отъ нашето Освобождение отъ Отоманско иго надмина по посѣщение и тържественностъ всички до сега провеждани тържества, правени въ Ню Йоркъ отъ когото и да е било.

Ние се радваме, че българската национална емиграция взе така дейно участие въ тържеството, особено по-новитѣ наши братя въ изгнание. Също благодаримъ на всички чужденци, почели ни съ тѣхното участие и присѣствие.

ЧАСТЪ ОТЪ ПРИСЪТСТВУВАШИТЪ.

-Photos by Val Romano, N.Y. and D. Evanoff, Hamilton.

ИЗЪ ЖИВОТА НА ЕМИГРАЦИЯТА.

НЮ ЙОРКЪ. Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ ЛЕКТОРЪ ВЪ УНИВЕРСИТЕТА ВЪ НЮ ЙОРКЪ.

При Университета въ градъ Ню Йоркъ бѣ откритъ новъ факултетъ за Славянски Науки, като Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ е билъ поканенъ да чете лекции въ Българския отдѣлъ. Встъпителната му лекция е била четена на 11 XII 1972 година при много голѣмъ успѣхъ, за което Д-ръ Дочевъ е получилъ отъ Ректора специално благодарствено писмо.

ПРОТЕСТНА АКЦИЯ ПРОТИВЪ СЪВЕТСКИЯ СЪЮЗЪ.

На 29 и 30 XII 1972 година Антиболшевишкиятъ Блокъ на Народитѣ, чийто Председателъ е Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ, организира грамадна протестна акция по случай 50 годишнината отъ основаването на Съветския Съюзъ и поробването на милиони хора отъ десетки държави.

Напечатано бѣ отворено протестно писмо до Президента Никсънъ, което бѣ разпратено и до хиляди официални политически лица, надъ 50,000 екземпляра бѣха раздавани по улицитѣ въ Ню Йоркъ.

На 30 XII 1972 бѣ организирана протестна акция съ стотици автомобили въ центъра на града, като челния автомобилъ бѣ този на Председателя съ надписъ "Свобода на поробена България". На опредѣлени мѣста въ града бѣха казани подходящи речи. Тази демонстрация направи грамадно впечатление на гражданитѣ.

КОЛЕДНО ТЪРЖЕСТВО.

Клона на Българскиятъ Националенъ Фронтъ въ града устрои на 7 I 1973 год. Коледно тържество въ залитѣ на Естонския клубъ, украсенъ по случая съ български и американски знамена. Присъствуваха надъ 100 души членове и гости при българска трапеза и Коледна музика. Вечерта бѣ ръководена отъ г. Никола Стояновъ, който даде думата на нашия Председателъ Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ да каже за случай подходяще слово. Полковникъ Райчо Райчевъ поднесе приветствия, а отъ страна на гоститѣ отговори г. Александъръ Гърковъ. Съ пламенно слово той изтъкна нашата антикомунистическа борба, на чело на която стои Д-ръ Иванъ Дочевъ.

На всички бѣха раздадени Коледни подаръци отъ г. Коста Лазаровъ. На комисията по организирането: г. г. Н. Стояновъ, А. Андоновъ и П. Николовъ, както и на всички, които допринесоха за тази великолепа вечеръ бѣ изказана благодарностъ и похвала.

ЧИКАГО. НАЙ-ПОСЛЕ БЪЛГАРСКА ЦЪРКВА ВЪ ГРАДА.

Благодарение на братската Християнска помощ на Епископалната Църква, която ни постави на разположение чудесния Параклисъ на Катедралата имъ, нашата Българска Православна Община "Св. Паисий Хилендарски" започна редовнитѣ си Църковни служби извършвани отъ отецъ Филипъ съ благословията на Епископъ КИРИЛЪ, Глава на Българската Православна Църква въ Свободния свѣтъ. Председателъ на Църковната Общностъ е г. Никола Янакиевъ.

НОВООТВОРЕНЪ БЪЛГАРСКИ КЛУБЪ.

Българскиятъ Спортенъ Клубъ "Плиска" въ града отвори своя собственъ клубъ въ квартала, гдето живѣятъ множество българи. Тамъ всѣки новопрестигналъ емигрантъ може да намѣри братски приемъ и опатвания за новия си животъ въ тази страна.

БЪЛГАРСКА ИЗЛОЖБА.

Въ Градската Библиотека бѣ открита Българска изложба за цѣлия месецъ Мартъ Изложени бѣха ценни и рѣдки предмети отъ българското минало: старопечатни книги, антични монети, стари географски карти, марки, ордени и пр.

Изложбата бѣ посѣщавана ежедневно отъ хиляди граждани и будѣше голѣмъ интересъ. Всички предмети сѣ отъ частнитѣ сбирки на Д-ръ Паприковъ.

КЛИВЕЛАНДЪ. РЕДОВНИ РАДИОПРЕДАВАНИЯ НА НАШАТА ОРГАНИЗАЦИЯ.

Председателят на Клонъ на Б.Н.Ф. въ града г.Георги Петровъ организира редовни Радиопредавания всъка сръда отъ 10 до 11 часа вечерята.Тъ започватъ и завършватъ съ старитъ български маршове.Българкото предаване на WZAK е подъ мотото:Свободна България - страната на розитъ".Поздравяваме нашия съидейникъ и съветваме българитъ отъ Кливеландъ и Охайо да слушатъ тъзи родни звуци.

ТОЛЕДО. БЪЛГАРСКО ТЪРЖЕСТВО.

Българо-Македонското Културно Д-во въ града изнесе на 2 III 1972 година грандиозно тържество по случай Освобождението на България въ залитъ на Международния Институтъ.Присъствувахаповече отъ 500 души българи и тъхнитъ гости,между които Епископъ Кирилъ,Глава на Българската Православна Църква въ Свободния Свѣтъ,Висшия сядия г.Георги Кировъ,председателя на Д-вото г.Пандо Поповъ и много други видни българи.

Следъ изпѣването отъ Дружествения хоръ на Американския Националенъ Химнъ и Шуми Марица,бѣха поднесени български ястия и напитки,казаха се много добри думи за българщината.Хороводната група на Д-вото,състояща се отъ 40 души,въ български носии изпълни български хора и ржченици.Направи се изборъ за Царица на Института,като българкитъ Дана Каста и Диана Тръпчилова се класираха втора и трета.

Тази Българска вечеръ отбелѣза единъ несъмнено голѣмъ успѣхъ на нашата национална емиграция въ Толедо и за българщината въ този градъ.

СТОКХОЛМЪ. ПОЗДРАВИ ДО ПРЕЗИДЕНТА ТИЮ.

Представителят на Българскиятъ Националенъ Фронтъ за Швеция г.Никола Атанасовъ е изпратилъ едно възторжено писмо до Президента на Юженъ Виетнамъ г.Тию съ поздравии до Виетнамския народъ,за геройската му борба противъ агресоритъ отъ северъ,комуниститъ на Виетконга.

Президента г.Тию е отговорилъ съ съответнитъ благодарности за добритъ поздравии и благопожелания на нашиятъ представителъ въ Швеция.

Г.Никола Атанасовъ също е протестиралъ съ едно отворено писмо до Шведскитъ власти за зачестилитъ се терористични акции на изпратенитъ отъ Тито комунистически банди противъ българскитъ емигранти и главно противъ братята ни хърватскитъ национални борци за свобода,особено въ Скандинавскитъ страни.

ФРАНКФУРТЪ. НОВОГОДИШНА ВЕЧЕРИНКА НА БЪЛГАРО-ГЕРМАНСКОТО ДРУЖЕСТВО.

Ето вече половинъ вѣкъ Българо-Германското Д-во въ Франкфуртъ устройва своята Българска Коледна вечеръ.Тази година тя бѣ особено тържествена,понеже съвпада и съ 250 годишнината отъ рождението на Отецъ Паисий.На 13 I 1973 год. въ грамадната зала на Просвѣтния Домъ,председателятъ нъ Д-вото г.К.Ф.Грау, заедно съ касиерката г-жа Мария Вагнеръ и секретаря г.Грамаиковъ успѣхъ да организиратъ една чудна вечеръ.

Приветствената реч бѣ казана отъ г.Грау на нѣмски и на български,следъ което Отецъ Д-ръ Търновалииски благослови трапезата и каза прочувствено слово по случай 250 години отъ раждането на възрожденеца Отецъ Паисий.Г-жа Хилдегардъ Ниивьонеръ,като първа германка завършила Българска филология въ Софийския университетъ говори за значението на Паисиевата "История Славобългарска".Следъ нея г.Дитрихъ Бьотнеръ издекламира стихотворението "Отецъ Паисий"отъ Вазовъ. Накрая взе думата Майоръ Д-ръ Иванъ М.Банковски,който въ дълга реч проследи българо-германскитъ отношения презъ вѣковетъ.

Последва весела часть съ хора,танци и приятелски разговори.Това бѣ една великолепна вечеръ съ голѣма полза за запознаване на германското общество въ Франкфуртъ съ българската история и традиции.

На 23 Ноемврий 1971 година почина въ Ню Йоркъ единъ отъ виднитѣ наши политически емигранти отъ по-старата генерация

НИКОЛА БАЛАБАНОВЪ
1887-1971

Синъ на възрожденеца Марко Балабановъ, той върви по стъпките на своя баща: следва право и дипломация въ Франция, работи като съдия въ София, а къмъ 1930 бива изпращанъ като дипломатъ въ Чехо-Словакия, Франция и Турция.

Къмъ края на Втората Свѣтовна война Никола Балабановъ се опитва да направи контактъ съ Западнитѣ сили съ цель отбѣгване окупирането на България отъ Съветитѣ, която му мисия обаче не успѣва. Презъ 1946 година заминава за Франция вече като политически емигрантъ, а презъ 1951 година за Съединенитѣ Щати.

Тука той постъпва на работа въ радио "Свободна Европа" като репортьоръ отъ Обединенитѣ Народи, която задача той изпълнява съ умение и търпимостъ. Също взима участие въ списването и редактирането на емигрантски списания, вестници и меморандуми. Никола Балабановъ се отличаваше съ широка култура и патриотизъмъ.

На 22 Май 1972 година почина въ Парижъ на 79 годишна възраст видниятъ нашъ държавникъ и политически емигрантъ

САВА КИРОВЪ
1893-1972

Роденъ въ Хасково отъ преселници-бесарабци, той завършва "Галата-Сарайския" лицей въ Цариградъ по право и дипломация. Постъпва въ Външното министерство и скоро бива изпращанъ като дипломатъ въ Полша, Румъния, Турция и Франция, а презъ 1943 година става Министъръ на Външнитѣ Работи.

Следъ поробването на България на 9 септемврий 1944 година, Сава Кировъ се обявява като политически емигрантъ въ Парижъ. Винаги работѣше за благото на поробената си Родина, като осведомяваше Западното обществено мнение по истината въ България. Той бѣ голѣмъ български патриотъ и държавникъ отъ голѣмъ мащабъ.

На 26 Юний 1972 година почина въ Вашингтонъ единъ отъ най-изтъкнатитѣ наши политически водачи и дипломати

ИВАНЪ Д. СТАНЧОВЪ
1898-1972

Роденъ въ Петроградъ, където по това време баща му е билъ български Пълномощенъ министъръ, младия Станчовъ презъ време на Първата Свѣтовна война се отличава съ изключителна храбростъ, за което получава редица ордени и други отличия. Завършва право въ Софийския Унивърситетъ и постъпва въ дипломатическата кариера.

Бива изпращанъ съ дипломатически мисии въ Ватикана, Румъния, Швейцария и пр. Заробването на България го заварва въ Турция, отгдето заминава съ семейството си за Швейцария, а презъ 1946 година емигрира за Съединенитѣ Щати.

Въ Съединенитѣ Щати, Иванъ Станчовъ се отдава на патриотична и писателска дейностъ, сътрудничи на емигрантски списания и пледира справедливата българска кауза предъ многоброинитѣ си политически приятели и познати въ чужбина.

Иванъ Д. Станчовъ бѣ единъ храбъръ боець, голѣмъ български патриотъ и единъ отъ синоветѣ на "Строителитѣ на съвременна България".

На 29 Ноември 1972 година почина в Вашингтон след кратко боледуване българският лекар и виден политически емигрант

Д-РЪ ГЕОРГИ М. ДИМИТРОВЪ
1903-1972

Покойният бѣ роденъ въ с.Ини-Чифликъ, Чорлуvsка околия, сега Турция, отъ гдето родителитѣ му се изселватъ следъ Балканската война въ Ловечко. Следъ първоначалното си образование, завършва медицина въ Софийския Университетъ презъ 1929 година и по-късно специализира по рентгентология.

Къмъ 1928 година той е единъ отъ инициаторитѣ за основаването на Младежки Земеделски Съюзъ, като презъ 1931 година бива избранъ за Народенъ представителъ. Следъ разтурването на политическиятъ партии на 19 Май 1934 година, Д-ръ Димитровъ продължава своята дейностъ, като неговия лекарски кабинетъ на Бул. "Княгиня Клементина" 34 става центъръ на неговитѣ сподвижници.

Следъ разкриването на една несполучлива акция отъ негови съпартизани, той бива осъденъ, но успѣва да избѣга презъ Югославия, Турция за Палестина, а отъ тамъ за Кайро.

Следъ поробването на България на 9 Септември 1944 година отъ комуниститѣ, на 23 Септември 1944 година Д-ръ Г.М.Димитровъ се завръща въ Родината, като участвува отначало въ коалицията "Отечественъ Фронтъ". Скоро, обаче, влиза въ конфликтъ съ комуниститѣ и Съветскитѣ власти въ България и за да отбѣгне арестъ, той се скрива въ жилището на Американския представителъ Бърнсъ. По натискъ на Западнитѣ сили, комуниститѣ биватъ принудени да го пуснатъ да излезе легално за Турция, отгдето скоро следъ това отива въ Италия.

Презъ 1947 година Д-ръ Георги М.Димитровъ е съоснователъ на "Международния Селски Съюзъ" а презъ 1949 година основава "Българския Националенъ Комитетъ", съ органъ вестника "Свободна и Независима България", списванъ на много езици и чийто редакторъ на българското издание става самъ той.

Презъ цѣлото време на своето емигрантство следъ Втората Свѣтвна война Д-ръ Георги М.Димитровъ е участвувалъ въ много конференции, съвети, организации, издавалъ е вестници, списания, памфлети, меморандуми, говорилъ е на много събрания, митинги и конференции, като цѣлата тази дейностъ е била посвѣтена на борбата противъ комуниститѣ-поборители на България, но сжщо и пледиране идеитѣ на Международния Земеделски съюзъ.

Д-ръ Георги М.Димитровъ въпрѣки, че се отличаваше отъ други емигрантски срѣди по идейни нюанси и по тактиката при провеждането на борбата противъ комунизма, безспорно бѣ единъ отъ изтъкнатитѣ политически емигранти въ наше време, взимал винаги дейно участие въ борбата за свободата на Родината.

На 14 Декември 1972 година почина въ Чикаго българскиятъ-емигрантъ патриотъ и антикомунистъ

АНТОНЪ ТЕНЕВЪ АРМЕЙКОВЪ
1907-1972

Покойниятъ бѣ роденъ въ с.Шейново, Казанлъшко, като следъ гимназиалното си образование постъпва като Сврѣхсроченъ Фелдфебелъ въ добрата стара Българска армия, гдето служи до поробването на България.

Арестуванъ и тормозенъ непрестанно отъ комуниститѣ, той избира свободата отначало въ Гърция, а презъ 1953 година се преселва въ Чикаго. Тука той развива най-активна патриотична дейностъ между емиграцията, като участвува въ много национални прояви. Антонъ Теневъ Армейковъ е носителъ на множество български ордени и отличия, между които и Ордена на Свободата на Б.Н.Ф. Той бѣ единъ голѣмъ български патриотъ и примѣренъ другаръ въ борбата за свобода.

БОГЪ ДА ГИ ПРОСТИ

ФАКТИ. ВЪРХУ КОИТО СРЪБСКИТЪ ШОВИНИСТИ И ГРЪЦКИТЪ МЕГАЛОМАНИ
ТРЪБВА ДА СЕ ПОЗАМИСЛЯТЪ.

WEBSTER'S
NEW
TWENTIETH CENTURY
DICTIONARY
OF THE
ENGLISH LANGUAGE
UNABRIDGED

SECOND EDITION

BASED UPON THE BROAD FOUNDATIONS LAID DOWN BY

Noah Webster

EXTENSIVELY REVISED BY THE PUBLISHER'S EDITORIAL STAFF UNDER THE GENERAL SUPERVISION OF

JEAN L. McKECHNIE

INCLUDING ETYMOLOGY, FULL PHONOLOGY, SYNTAX, AND AN ENCYCLOPEDIA SUPPLEMENT
OF GEOGRAPHICAL AND BIOGRAPHICAL DATA, SCRIPTURE QUOTES, FOREIGN WORDS AND
PHRASES, PRACTICAL BUSINESS MATHEMATICS, ABBREVIATIONS, TABLES OF WEIGHTS AND MEASURES,
BOYS AND STRICKS, AND FORMS OF ADDRESS

ILLUSTRATED THROUGHOUT

THE WORLD PUBLISHING COMPANY

CLEVELAND AND NEW YORK

1246
etc.

Old Serbián, an old Bulgarian dialect that developed about the tenth century A.D., the ancestor of modern Serbian.

Old Sláv'ic, Slavic in its oldest stage, as represented by Bible translations and other church documents recorded in the Bulgarian dialect of Salonika in the second half of the ninth century A.D.; as Old Church Slavic, it is still used in the liturgies of the Orthodox churches in Slavic-speaking countries.

Old Church Slavonic, the language as used in the liturgies of the Orthodox churches.

Най-модерниятъ и най-пълниятъ речникъ на английски езикъ, който обхваща надъ 400,000 думи, УЕБСТЪРЪ, въ последното си издание отъ 1968 година, за голъмо съжаление на сръбскитъ шовинисти и на гръцкитъ мегаломани пише на стр.1246 тъзи истини:

СТАРО-СРЪБСКИ /езикъ/: единъ Старо-Български диалектъ, отъ който, около X-тия вѣкъ Пр.Хр., се развива предтечата на модерния сръбски езикъ.

СТАРО-СЛАВЯНСКИ /езикъ/: славянски, въ най-старата си форма, както се срѣща въ превода на Библията и на други черковни документи, обосновавъ на българския диалектъ отъ Солунъ въ втората половина на IX-тия вѣкъ.

Като СТАРО-ЦЕРКОВНО-СЛАВЯНСКИ още се използва въ литургиитъ на Православнитъ Църкви на славянски говорящитъ страни.

СКРЪБНИ ВЕСТИ.

Презъ Октомврий 1972 е починалъ на 70 години въ София славниятъ български

ПОДПОЛКОВНИКЪ ГЕОРГИ ГЕОРГИЕВЪ
/ЧЕНГИСЪ ХАНЪ/

Той бѣ единъ всеизвестенъ и любимъ офицеръ, прекрасенъ патриотъ, който години наредъ бѣ тормозенъ и затварянъ отъ комуниститъ. Навремето той бѣ славата на Българската Армия и за отлична служба бѣ награденъ отъ Царь Борисъ-златна сабя.

На 18 Мартъ 1972 год. почина въ София българскиятъ офицеръ-патриотъ на 77 години

ПОЛКОВНИКЪ ИВАНЪ СТ.КЕФСИЗОВЪ

Покойниятъ бѣ Командиръ на славната I Софийска Конна Дивизия и единъ отъ виднитъ български офицери, награждаванъ много пати съ високи отличия. Следъ 9 IX 1944 комуниститъ го осадиха на смъртъ, но въ последствие присадата му замѣниха съ 20 години тежъкъ затворъ. Цѣли 18 години Полковникъ Кефсизовъ прекара въ лагери и затвори въ червена България, но не се пречупи предъ окупаторитъ на Родината и така загина като войникъ на своя постъ.

Неговиятъ примѣръ на всеотдайна любовъ къмъ България и готовността му за саможертва могатъ да бѣдатъ само сияенъ примѣръ за младото българско поколѣние.

На 16 Февруарий 1973 година почина въ Чикаго българскиятъ националенъ емигрантъ

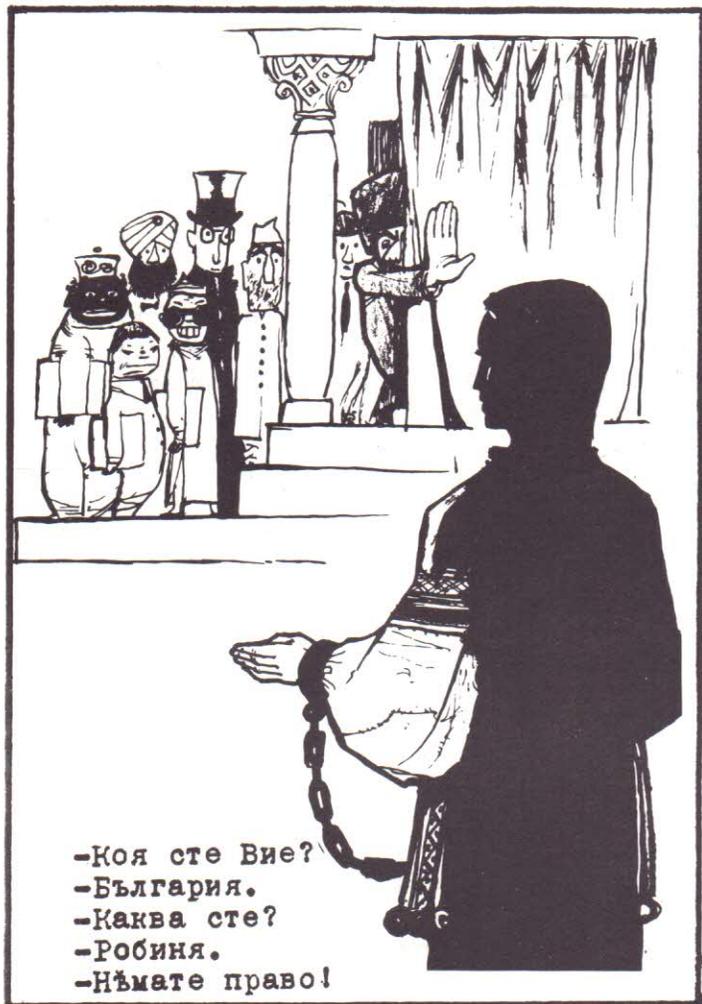
КРУМЪ ПЪРВАНОВЪ
1895-1973

Покойниятъ бѣ роденъ въ с.Градецъ, Видинско. Тормозенъ отъ комуниститъ той бива принуденъ да избѣга презъ 1951 за Югославия, а презъ 1960 емигрира за Чикаго. Тука, бай Крумъ се проявява като отличенъ български патриотъ и набоженъ християнинъ. Той бѣ като баща на по-новитъ емигранти, които го почитаха и уважаваха като тѣхенъ съратникъ въ изгнанието.

БОГЪ ДА ГИ ПРОСТИ

МЕЖДУНАРОДНА КОНФЕРЕНЦИЯ ЗА

"ПРАВТА НА ЧОВЪКА"

-Коя сте Вие?
-България.
-Каква сте?
-Робиня.
-Нямате право!

ВАЖНО СЪОБЩЕНИЕ ЗА ФИЛАТЕЛИСТИТЪ.

По поводъ изтеглянето на Съветскитѣ "специалисти отъ Египетъ, египетското Министерство на Пошитѣ е решило, подобно на препечаткитѣ върху българскитѣ марки отъ 1945 година /Каталозитѣ Скотъ № 455 и 461, Михелъ № 468 и 469/, да препечата египетски пощенски марки съ следното съдържание:

333.
257.

333.
W
C

което въ преводъ значи:

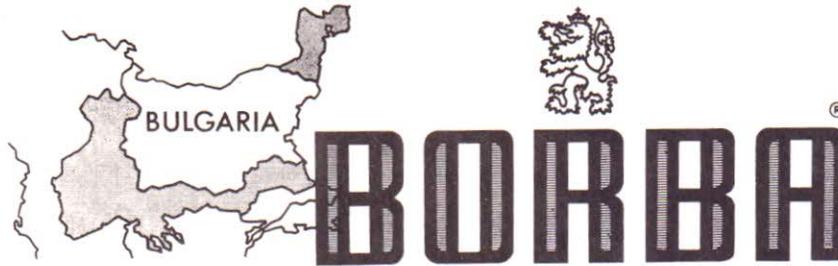
"Обирайте си парцалитѣ".

"Обирайте си старото желязо".

Очаква се въ скоро време и върху българскитѣ марки, издадени по случай "Българо-Съветската дружба, да се тури следната препечатка: "Обирайте си крушитѣ".

БЪЛГАРИЯ И НЕЙНИЯ "ОСВОБОДИТЕЛЪ".

P.O. Box 1204
Grand Central Station
New York, N. Y. 10017, U.S.A.

Incorporated in the State of
New York, November 7, 1958
Non Profit Organization
Illinois, 23307, Nov. 16, 1962

Trade Mark Registration,
N. Y., 38R-11031 Nov. 20 1967

PUBLISHED BY THE CENTRAL EXECUTIVE BOARD OF THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

ДВАДЕСЕТЪ И ЕДНА ГОДИНИ "БОРБА".

Презъ месецъ Мартъ 1952 година въ Торонто, Канада членоветъ на новообразувания клонъ на БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ започнаха да издаватъ емигрантското национално списание БОРБА въ скромнъ видъ и въ ограниченъ тиражъ. Следъ 21 години БОРБА, станалъ вече боенъ органъ на Б.Н.Ф., се наложи като най-бойното списание между емиграцията ни, проникваше въ всѣки български домъ въ чужбина, а което е по-важно, вече въ поробената ни Родина.

БОРБА принадлежи на всички национални емигранти: тѣ го списватъ, тѣ го разпространяватъ, тѣ подържатъ и неговото издаване, затова списанието не е зависимо отъ чуждо влияние, отгдето и да идва то. Редакцията и администрацията сѣ само създаване на цѣлокупното семейство отъ изгнаници, прѣснати по цѣлия свѣтъ.

Ние бихме се много радвали, ако още по-голѣмъ брой отъ емигранти взиматъ участие въ неговото списване и ни изпращатъ статии, дописки, новини отъ Родината и отъ чужбина. Молимъ сѣщо да ни изпращате адреси на такива наши братя въ чужбина, които биха се интересували да получаватъ списанието, разбира се безплатно, както се изпраща до всички. При промѣна на жилищата си, молимъ сѣщо да ни изпращате новитѣ си адреси.

Поради непрекъснатия потокъ на нови емигранти, ние сме принудени да увеличимъ тиража на БОРБА съ още нѣколко хиляди. Поради поскъпването на печатъ и порто, разноснитѣ се утроиха. Ето защо, ние бихме били много благодарни, ако имате възможностъ и подкрепите списанието и материално, като изпратите Вашата помощъ съ чекове или банкноти въ тука приложения пликъ, надписани до BORBA, като веднага следъ това ще получите съответната разписка отъ нашия касиеръ.

ТЪРСЯТЪ СЕ:

КОНСТАНТИНЪ ПЕТРОВЪ ТАБАКОВЪ, емигрантъ отъ 1948 въ Гърция, къмъ 1950 въ Бостонъ, 1968 въ Ню Йоркъ. Търси го чичо му Георги Хаджиевъ отъ Парижъ./Г.Г./
ПАВЕЛЪ АЛЕКСАНДРОВЪ, 45, отъ с. Долна Вереница, Фердинандско, Емигриралъ презъ Югославия въ 1949 за Швейцария. Търси го неговъ съселанинъ./В.М./
ИЛИЯ КРЪСТЕВЪ отъ Видинъ. Емигриралъ отъ Мюнхенъ презъ 1967 за Ню Йоркъ. Търси го неговъ съгражданинъ и приятель./Е.Е./

ПОПРАВКИ:

Въ брой № 65 на БОРБА сѣ допуснати следнитѣ грѣшки: въ Жертви на Комунистическия Тероръ, да се чете вмѣсто Георги Генчевъ, Светославъ Помяновъ. Снимкитѣ на стр. 23 и 27 сѣ размѣстени. Атенаторитѣ въ "Св. Недѣля" сѣ: Задгорски и Марко Фридманъ, а не Загорски и Хаймъ Фридманъ.
